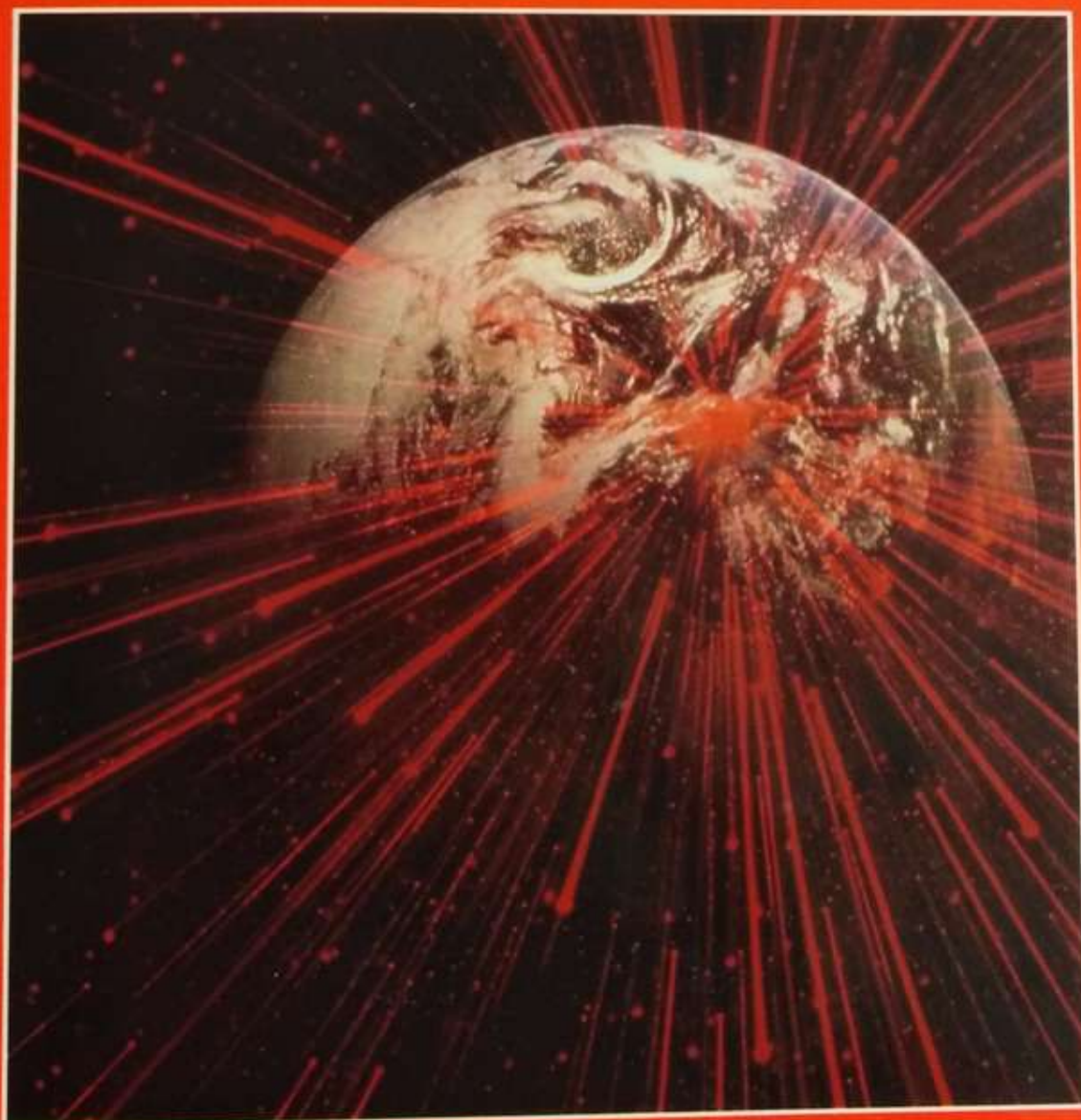


Showdown at
ARMAGEDDON

**Planet Earth's Final Crisis
and the
Events Preceding It**

GEORGE E. VANDEMAN



Avgörande vid Harmagedon

Innehåll

Kapitel 1: Jerusalem invaderas

Kapitel 2: Åskboll från Israel

Kapitel 3: Islams Mystik

Kapitel 4: Massmord i Kyrkan

Kapitel 5: Anti-Krists Inbördeskrig

Kapitel 6: Det hemliga Uppryckandet

Kapitel 7: Planeten Jordens nya Tidsålder

Kapitel 8: Harmagedon förfalskas

Kapitel 1. Jerusalem invaderas

Det hände tidigt på morgonen den 5. Juni, 1967. Våg efter våg av israeliska bombplan svepte in från Medelhavet. De flög så lågt, att de undgick att upptäckas av radarn. Fram till på kvällen hade hundratals egyptiska stridsflygplan smulats sönder genom överraskningsanfallet.

Israel, hotat av snar invasion från grannländerna, hade bestämt sig för, att slå till först. Och de använde rena järnnäven! På den andra dagens kväll hade israeliska stridsflyg slagit ut de arabiska stridsflygkrafterna, varvid de hade utplånat drygt 400 plan, samtidigt som de själva hade förlorat bara tjugosex egna. Israeliska marktrupper vann lika förbluffande segrar på alla fronter.

På sex dygn var det blixtnabba kriget över. Fastän Israels folk var mindre med fyrtio mot ett, betvingade de sina fiender och ökade sitt territorium mer, än tre gånger om – en av krigshistoriens mest storslagna bedrifter. Inte att undra på, att israelerna dansade på gatorna i Jerusalem efter Sexdagarskriget!

Allt sedan Israels grundade år 1948 som oberoende nation, har dess själva existens vilat på en räkka mirakler. Och dessa mirakler var sannerligen på tiden. Under nitton århundraden hade det judiska folket varit kringspritt världen över. Fastän de berikat sina värdländer, vart än de begett sig, har de utsatts för skoningslös förföljelse. Sedan inträffade Hitlers så kallade Slutliga Lösning – Förintelsens utsägliga fasor.

Men till sist erkände världssamfundet det judiska folkets rätt till, att leva i trygghet och frihet under eget styre. Med ett FN-mandat i ryggen, kämpade judiska kolonister för oavhängighet. De övervann formidabla odds, för att skapa en ny nation i sitt forna hemland.

Jag var på plats och såg det hända, den 14. Maj, 1948. Den Fredagsförmiddagen i Jerusalem stod jag framför King David Hotel. Vart jag ämnade mig, minns jag inte nu. Men plötsligt stannade en lång, svart limousin och dörren öppnades. ”Skall Du till Convention Hall?”, frågade en judisk herre.

”Ja, varför inte?”, tänkte jag för mig själv.

Flera personer, som såg betydelsefulla ut, beredde rum åt mig, så jag tog plats bredvid dem. Vi ilade genom de trånga gatorna till den hastigt uppförda Convention Hall, där de eskorterade mig in och lät mig sitta på VIP-läktaren. Sedan såg jag ett nytt stycke världshistoria, då ett nytt folkstyre föddes i Israel.

Sedan denna minnesrika dag för fyra årtionden sedan har Mellersta Östern intagit en central plats i världshändelserna. Mycket mera står på spel, än en kamp mellan araber och israeler. Världens supermakter har vitala

intressen där, som de har lovat, att skydda till varje pris. Många fruktar, att förr eller senare kommer Tredje Världskriget att bryta ut i Mellan-Östern.

Ett nytt världskrig kunde ha brutit ut 1973. Egypten och Syrien körde sina Sovjet-tillverkade stridsvagnar över gränsen till Israel, svärande hämnd för Sexdagarskriget. De tog fienden fullständigt med överraskning – det var Yom Kippur, den heligaste dagen i den judiska kalendern.

Men Israel svarade snabbt på sina motgångar och gick till offensiven, stöttat av väldiga mängder influget materiel från Förenta Staterna. Bakom kulisserna kom supermakterna samtidigt skrämmande nära en duell med kärnvapen. Som president Nixon senare drog sig till minnes: ”[Sovjets ledare] Bresjnev krävde, att Förenta Staterna tillsammans med honom skulle sända ”fredsbevarande” styrkor till Mellan-Östern, för att påtvinga Israel ett fredsavtal. Vi sade bestämt nej tack och yrkade i stället på diplomatiskt, än militärt, agerande. Då vi snappade upp rapporter om, att sovjetiska styrkor var i färd med, att inleda trupptransporter, varnade vi Bresjnev, att vi inte tänkte finna oss i något ensidigt ingripande och underströk vår beslutsamhet, genom att sätta våra konventionella och kärnvapenstyrkor i höjd beredskap.”¹

Gud vare tack, Sovjet gick med på en diplomatisk lösning, för att få ett slut på striderna. På nytt överlevde Israels demokrati, och världskriget sköts upp.

Skulle den här oron och villervallan i ändens tid i Mellersta Östern överraska oss, eller hade profeterna i Bibeln förutsagt det här? Har Herren talat till oss angående denna kristid?

På följande sidor skall vi gå igenom, vad Bibelns profetior har att säga om det Heliga Landet. Vi skall också ta oss an de fängslade rötterna till ovänskapen mellan araber och israeler, som sträcker sig 4 000 år tillbaka. Du förstår, den här konflikten omfattar mer, än politik. På djupet utgör den ett envig mellan två gamla religioner, vilka båda finner sitt ursprung hos den gammaltestamentlige patriarken Abraham.

Israelerna menar, att Gud gav dem Palestina genom Abrahams son Isak. Araber, anförda av muslimska bokstavstroende, ser sig själva som de rättmätiga arvtagarna till det Utlovade Landet genom Abrahams andre son Ismael.

Själv lider jag med både israelerna och araberna. Med israelerna, som anför löften ur Gamla Testamentet om, att Gud gav landet åt dem – och med araberna, som har bott i Palestina under alla dessa år och nu finner sig skjutna åt sidan.

Då jag besökte de landsfördrivna palestiniernas flyktingläger 1948, värkte det i hjärtat. Det finns, som bekant, två sidor hos konflikten mellan araber och israeler, och min önskan är, att den här boken skall ge en balanserad bild av den väldigt ömtåliga situationen i området.

Som kristna, är vi praktiskt taget involverade i Mellan-Österns händelser. När allt kommer omkring, levde och dog Herren Jesus för oss där i Palestina. Därutöver tror många, att judiska personers återvändo till Palestina och inrättandet av Israel äger fantastiskt stor andlig betydelse. Häri ser de uppfyllelsen av en biblisk förutskickelse, som banar väg för en duell vid Harmagedon.

På 1970-talet var årtiondets största bästsäljare inom det icke skönlitterära facket Hal Lindseys *The Late Great Planet Earth*. Lindsey förutsade, att inom loppet av en generation efter 1948 – omkring fyrtio år – skulle Kristus återvända till vår jord i hemlighet och ”rycka upp” sitt folk till himmelen. De kvarlämnade, icke frälsta skulle gå igenom sju års vedermöda, med det ohyggliga slaget vid Harmagedon som kulmen.

Hur mycket av hans undervisning är biblisk sanning, och hur mycket är mänskligt spekulerande? Låt oss själva skärskåda profetiorna. Vår studium kommer att röra sig kring Daniels ofta förbisedda bok, vilken utgör Gamla Testamentets grundval för Uppenbarelseboken i Nya Testamentet. Daniel tecknar striden på liv och död mellan två städer, Jerusalem och Babylon – en glimt i förväg av händelser, som snart skall inträffa i våra dagar. Kapitel ett börjar med Babylons anfall mot Jerusalem sex århundraden före Kristi tid. Det är en fängslande berättelse:

”I Juda kung Jojakims tredje regeringsår kom Nebudkadnessar, kungen i Babel, mot Jerusalem och belägrade det. Och Herren gav Jojakim, kungen i Juda, i hans hand liksom en del av kärnen i Guds tempel, och... Kärnen förde han in i sin guds skattkammare.” Danielsboken 1:1, 2.* (* Om inget annat anges, har Bibelveser i föreliggande verk tagits från *Svenska Folk-Bibeln 98*. Betoningar är författarens.)

Omskakande ord förvisso. Herren överlämnade Sitt utvalda folk i händerna på en hednisk makt! Han rent av tillät ogudaktiga inträngare, att ta med sig heliga föremål från Sin helgedom till Babylons icke-kristna tempel.

Varför? Hade inte Gud lovat, att Han skulle försvara Sitt folk och Sitt tempel till varje pris, under alla omständigheter? Vad hade gått fel?

En ändå mera grundläggande fråga pockar här på uppmärksamheten, något Du måhända har funderat över: Varför utvalde Gud alls ett särskilt folk? Favoriserar Han vissa före andra?

Vi måste gå tillbaka till fader Abrahams tid, för att utröna orsaken till, att Gud utvalde Israel. Löftet till Abraham står att finna i Första Moseboken 12:2, 3:

”Där skall jag göra dig till ett stort folk... du skall bli en välsignelse... I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade.”

Alltså valde Gud ut Israel till, att bli en välsignelse för hela världen, en värld förlorad i syndens mörker. Genom Sitt utvalda folk ville Gud visa Sin kärlek för varje hednisk nation. Hans hopp var, att de skulle ångra sina synder och slå följe med Israel till Hans frälsningsbankett.

Du ser, Gud tog inte hänsyn till personen, genom att ha ett egendomsfolk. Han välsignade Abraham för hedningarnas skull också. Dock fick Abrahams efterkommande aldrig grepp om Guds vision. De forntida israeliterna slösade bort sina gudomliga välsignelser på sig själva. De vägrade, att stråla för Gud som världens ljus.

Vad än värre var, det judiska folket kom att betrakta sig självt som Himmelrikets unika favorit, ovillkorligt välsignat av Gud. Israel inbillade sig, att oavsett hur de uppförde sig, skulle de alltid förbli Guds folk. Genom att således missbruka Himmelens nåd och förbarmande, blev de nonchalanta, ja, till och med upproriska. Otroligt nog anammade de grannfolkens hedendom. Omoralen svämmade över i form av tillbedjan av solguden Baal, vari ingick en mängd otillåtna sexuella uttryck. Och en del israelitiska föräldrar offrade faktiskt sina barn på hedniska gudars altaren.

Gud hade inget annat val, än att låta Sitt folk skörda frukterna av sin synd. Han lät de hednafolk, som de imiterade, angripa dem. I sin förtvivlan ropade israeliterna till Gud om hjälp, och av nåd undsatte Han dem upprepade gånger. Domarboken upptecknar ett tragiskt kretslopp med avfall och hjälp, följt av upprepat avfall.

Varning på varning utfärdades för döva öron. Guds folk drog sig inte ens för, att mörda somliga av Hans budbärare på Gamla Testamentets tid. De vägrade att tro, att Gud faktiskt skulle använda Sig av en hednisk makt som redskap, för att straffa dem.

Men till sist stundade domens dag, och Babylon, navet för hednisk gudstjänst, invaderade Jerusalem år 605 f.Kr. Slutligen intog kung Nebukadnessar och brände ned den heliga fridens stad. Det härliga templet blev en ruinhög. Många av de friska och unga, som överlevde attackerna, måste tåga som fångar till Babylon, 800 dammiga och bedrägliga kilometer bort, nära nutidens stad Bagdad, Irak.

Under varje nödtid har Gud haft ett fåtal trogna anhängare, som har stått vid Hans sida. Det första kapitlet i Danielsboken berättar om den spännande berättelsen om fyra ynglingar, förmodligen ännu tonåringar, som var Guds modiga vittnen i detta hedniska land. Daniel och hans tre vänner Hananja, Misael och Asarja uppmärksammades av Nebukadnessar och hans ämbetsmän. De blev varse, att de var ”unga män... som inte hade något kroppsligt lyte utan

var vackra att se på. De skulle kunna tillägna sig all slags lärdom, vara kloka, ha lätt för att lära och vara dugliga att tjäna i kungens palats. De skulle få undervisning i kaldeernas språk och litteratur.” Danielsboken 1:4.

Dessa stiliga ynglingar var lyckligt lottade, där i Babylons palats. Jag kan tänka mig, att stadens unga damer ägnade dem sitt intresse. Det gjorde även Nebukadnessar, som ”bestämde åt dem en viss tilldelning för var dag av sin egen mat och av det vin han själv drack. Han befallde att man skulle lära upp dem i tre år för att de därefter skulle tjänstgöra hos kungen.” Vers 5.

Till en början måste det ha tett sig som världens slut för Daniel och hans vänner, då inkräktarna slet bort dem från deras familjer och tog dem tillfånga. Men vilken överraskning – förträffliga tider följde! Ett stipendium till Babylons Universitet och en storslagen anställning hos staten väntade på dem efter examen, med vin, kvinnor och sång på vägen dit.

”Men för Daniel var det angeläget att inte orena sig med kungens mat eller med vinet som han drack”. Vers 8.

Pris ske Gud! Omgiven av världens lockelser, vägrade Daniel, att orena sig. Han bestämde sig för, att förbli trofast mot den Gud, som hade räddat hans liv. Han tänkte ära sin Skapare, genom att värna kropp och själ mot världens förföriska lockelser. I dag behöver vi flera Daniel, eller hur? Med droger, alkohol och otillåten älskog, som sänker och smutsar ned våra unga, behöver vi ädla tonåringar, som ”helt enkelt säger nej”. ”Nej” till frestelser och ”Ja” till Guds plan för deras liv.

Ja, Daniel och hans vänner föresatte sig, att vara sin Gud trogna. Dock tycktes Nebukadnessar vara fast beslutna, att sudda ut varje spår av deras hebréiska ursprung. Han till och med ändrade deras namn, han uppkallade dem efter sina hedniska gudar.

Tänk bara, hur frestande det måste ha varit, att ge upp tron. Då allt kom omkring, hade deras böner till Gud om, att försvara Jerusalem, uppenbarligen varit förgäves. Och nu befann de sig i hedendomens nav, där den ogudaktiga världen bjöd dem stora famnen med sina möjligheter.

Varför inte ge upp och sträcka vapen? Tydligen hade deras medfångar från Jerusalem gjort det. Men det gjorde inte Daniel och hans vänner.

Snart ställdes de inför ett nytt prov. Kungens förste hovmarskalk hade getts ansvaret för, att hålla de hebréiska fångarna vid god hälsa. Förste hovmarskalken trodde, att deras enkla, naturenliga kosthåll inte skulle hålla dem vid god vigör. Därför insisterade förste hovmarskalken på, att Daniel och hans vänner skulle äta och dricka det, som alla andra förtärde.

Med vishet erhållen från Himmelen, lade Daniel fram ett förslag:

”Gör ett försök med dina tjänare i tio dagar och låt oss få äta grönsaker och dricka vatten. Jämför oss sedan med de unga män som har ätit av kungens mat och gör med dina tjänare efter vad du då ser.” Verserna 12, 13.

Det lät väl vettigt? Hovmästaren, som företrädde kungens förste hovmarskalk, höll med.

Och fullt riktigt: ”Efter de tio dagarna visade de sig vara vackrare att se på och mer välnärda än alla de unga män som hade ätit av kungens mat. Hovmästaren lät dem då också i fortsättningen slippa den mat som hade varit bestämd för dem och det vin de skulle ha druckit, och han gav dem grönsaker i stället.” Verserna 15, 16.

I dag hävdar en del kristna, att valet av mat och dryck inte spelar någon roll. Men Daniel och hans vänner visste bättre. Och Himmelriket välsignade rikt deras trofasthet.

”Åt dessa fyra unga män gav Gud kunskap och insikt i all slags skrift och vishet, och Daniel förstod alla slags syner och drömmar.” Vers 17.

Synerna och drömmarna, som Gud gav Daniel, utgör de mest omfattande tidsprofetiorna i Bibeln. Daniels förutsägelser äger en fantastisk betydelse för oss nu, ändå blir de vanligen förbisedda eller missförstådda av 1900-talets kristna. Men på de här sidorna skall vi gå igenom dem nogsamt.

Så återvänder vi till berättelsen om Daniel och hans vänner. Efter de tre högskoleåren, kallade Nebukadnessar dem till deras examensprov. ”Han fann att de i alla frågor som krävde vishet och förstånd var tio gånger klokare än någon annan av de spåmän och besvärjare som fanns i hela hans rike.” Vers 20.

Vilken spännande berättelse! Daniel och hans vänner förblev lojala och äkta, medan hela omgivningen övergav tron. Här ser vi en bild på Guds folk i ändens tid. De kommer att hålla ”fast vid Guds bud och tron på Jesus.”” Uppenbarelseboken 14:12.

Hur förhåller det sig med Dig och mig? Kommer vi, likt Daniel, att helhjärtat besluta oss för, att inte låta våra kroppar och själar förorenas av synden?

Nå, kanhända Du redan känner Dig nedlortad och ohelig. Nyligen kontaktade en ung kvinna (jag tänker kalla henne för Kathy) mig. Hon var förtvivlad, sedan hennes manlige sambo hade övergett henne och lämnat staden. Hon kände sig så ensam och skyldig. Hon tvivlade på, att någon rekorderlig karl skulle vilja ha henne nu. Hon fruktade, att hennes liv var förstört för alltid.

Kathy behövde frid i sitt skuldtyngda hjärta, och kraft från Gud, för att få ordning och reda i sitt liv. Jag påtalade för henne goda nyheter från en evangelisk profet i Gamla Testamentet:

”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår skuld lade HERREN på honom.” Jesaja 53:6.

Alltså är vi alla skyldiga, vi förtjänar döden. Men, lovad vare Gud, Jesus betalade allt. På korset betalade han hela priset för vår synd, så att vi nu kan stå rena framför Gud.

Kathy kunde knappt tro, att hon kunde bli förlåten så fullständigt och fritt. ”Och det är inte allt”, sade jag till henne: ”Inte bara förlåter och betraktar Herren oss som heliga – Han ger oss också kraft till, att leva ett nytt liv för Honom. Han har en bestämd plan för var och en av oss. Och när vi fortsatt följer Honom, ser Gud oss som fulländade i Jesus.”

Underbara nyheter! Till en kvinna påkommen med äktenskapsbrott, sade Jesus: ””Inte heller jag fördömer dig.” Och med glädjen över förlåtelsen kom kraften, att ”Gå, och synda inte mer!”” Johanneevangeliet 8:11.

Skall även vi komma till Jesus och bli frälsta? Och skall vi sedan leva trofast i lojalitet och lydnad?

Jag vädjar till Dig, att öppna Ditt hjärta för Gud just nu.

1. Richard Nixon: ”How to Live With the Bomb”, *National Review*, den 20. September, 1985, sid. 28, 29.

Kapitel 2. Åskboll från Israel

De gick in för landning vid midnatt över Victoriasjön, tog mark och rullade i tystnad längs landningsbanan mot flygplatsterminalen i Entebbe. Där, i hjärtat av Afrika, höll över hundra israeliska gisslan andan i ett drama på liv och död.

Då planet, en Hercules C-130, saktat in, sänkte en av de ombordvarande stjärtrampen. Ut for en svart Mercedes limousin, jämte två Land Rovers fyllda med kommandosoldater förklädda till palestinier. Bak i limousinen satt det en storväxt befälhavare med sotat ansikte, för att se ut som Ugandas enväldshärskare Idi Amin.

Så närmade kommandostyrkan sig terminalen, ledd av den svarta Mercedesen. Flygplatsvakterna intog givaktställning och gjorde honnör, eftersom de kände igen Amins personliga nummerskylt (förfalskad av israelerna). Räddarna passerade vakterna, och närmade sig gisslan.

Inne i terminalbyggnaden pågick skjutandet i en minut och fyrtiofem sekunder. Sedan ljöd det segervissa ropet tillkännagivande gisslans befrielse: ”*Hanachnu israhelim* [Vi är israeler!]”

Då C-130:an med sin dyrbara last lyfte upp i frihetens vänliga skyar, grät somliga av den tidigare gisslan. Andra satt tystna, som drabbade av ett klubbslag. En kvinna sade om och om igen: ”*Moq ness! Ness* [Ett mirakel! Ett mirakel!]”

Och det var det sannerligen. Israelerna kallade sitt omöjliga uppdrag för ”Operation Åskboll”, efter rysaren med James Bond. Så passande, att gisslan vann sin frihet den 4. Juli, 1976 – dagen för USA:s tvåhundraårsjubileum. Kommandosoldaterna återvände hem till hyllningar som internationella heroer.

Psychology Today innehöll en personlighetsprofil, som skärskådade de israeliska krigshjältarna.¹ De fick särskilt höga poäng på fyra områden: Ledarskap, pliktuppfyllelse, bestämdhet och uthållighet under stress. Kommandosoldaterna på Entebbe visade sannerligen dessa hjältemodiga drag. Det gjorde även en annan ung israel för länge sedan – Daniel, som vi träffade på i förra kapitlet. Hans ledarskap, pliktuppfyllelse och bestämdhet skapade en standard för nutida hjältar. Vad gäller den fjärde egenskapen, uthållighet under stress – kan Du tänka Dig, att *sju årtionden* efter beviset för trohet mot Gud, var Daniel fortfarande i full gång i kungens tjänst?

Än mer remarkabelt var att, då Babylon föll mot mederna och perserna, utsåg den nye kungen Darejaves den nästan nittioårige Daniel till ministerpresident i sitt rike.

Låt oss föreställa oss ett liknande scenario. Anta, att en främmande makt erövrade vårt land och sedan installerade den amerikanske vicepresidenten som sin nye premiärminister. Otroligt – men precis det här blev Daniels erfarenhet.

Många förfärliga saker drabbade Daniel under tiden i Babylon. Han ställdes inför kris efter kris, ändå betvingade han alla med tron. Den gammaltestamentliga boken uppkallad efter honom innehåller Daniels livs historia plus de förbluffande profetior, som Gud gav honom. Danielsboken vore något för Dig att läsa!

Följ nu med till kapitel 9. Låt oss besöka den ålderstigne ledaren, för att se, hur han har det efter alla dessa år. Vi förstår, att han är allvarligt oroad över något. Vi tar reda på, vad det är, som håller på att hända:

”i hans [kung Darejaves’] första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år som enligt HERRENS ord till profeten Jeremia skulle fullbordas angående Jerusalems ödeläggelse, nämligen sjuttio år.” Danielsboken 9:2.

Enligt profetian, skulle det judiska folket tillbringa exakt sjuttio år i landsförvisning. Se Jeremia 25:11, 12. Sedan den tiden hade gått, hade Gud lovat, att ”för{a} dem tillbaka upp till denna plats.” Jeremia 27:22.

Men Daniel tyckte, att något verkade vara fel. Fastän blott två år återstod av de sjuttio, tycktes ingenting vara i görningen. Ingenting verkade vara på gång, som skulle komma att bana vägen för de landsflyktiga, att återvända till Jerusalem. Varför inte?

Svårt oroad, påtalade Daniel sitt bekymmer för Gud: ”Jag vände då mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan och fastade i säck och aska.” Danielsboken 9:3.

Varför skulle Daniel vara så upprörd? Gud hade ju sagt sjuttio år – ett entydigt löfte, inte sant? *Eller kanske ändå inte!*

Det var en annan faktor, som Daniel var medveten om – något bortom Guds vilja, att hålla Sina löften. Du förstår, landsflyktingarna måste uppfylla *sin* del av överenskommelsen, som Gud hade ingått med dem. Detta framgår av Daniels bön:

”Jag bad till HERREN, min Gud, och bekände: ’O Herre, du store Gud som inger fruktan, du som bevarar förbund och nåd mot dem som älskar dig och håller dina bud.” Vers 4.

Alltså håller Gud Sitt förbund med dem, som uppfyller villkoren. Daniel fruktade, att på grund av deras otrohet, skulle de judiska landsflyktingarna måhända inte få återvända till Jerusalem, fastän de var snubblande nära enligt de sjuttio åren omtalade i Jeremias förutsägelse.

Vi bör ha klart för oss, att vilket som helst avtal eller förbund utgör ett partnerskap, en överenskommelse mellan två parter, där båda har villkor att uppfylla. Äktenskapsförbundet är ett bra exempel. I fall Du själv är gift, dra Dig då till minnes den gång, då Ni vandrade uppför altargången och ställde Er inför vigselförrättaren, för att utväxla löften. Ni två ingick ett ömsesidigt förbund. Ni två gick med på, att finna Er i dess betingelser – och att rätta Er efter dessa villkor – annars skulle överenskommelsen brytas.

Likadant förhöll det sig med förbundet mellan Herren och den judiska nationen. Det omfattade mera, än att en pålitlig Gud skulle hålla Sina löften. Hans folk måste också rätta sig efter överenskommelsens betingelser. *Alla Guds förbundslöften utställs på villkoret, att människorna samarbetar.* Se Jeremia 18:7-10.

Låt oss ta reda på mer om det här förbundet. Det är samma eviga förbund vilande på nåd, som Gud ingick med Abraham i Första Moseboken 17. En kväll uppmanade han Abraham, att stiga ut ur sitt tält och bad honom, att blicka upp i ökenhimlen. Ser Du stjärnorna?, frågade Gud. ”Så skall din avkomma bli.” Abraham ”trodde på HERREN, och han räknade honom det till rättfärdighet.” Första Moseboken 15:5, 6.

Notera, att förbundet med Abraham vilade på tro, inte på goda gärningar. Många tror, att Gud frälste människor på Gamla Testamentets tid tack vare deras gärningar, och sedan bytte Han tillvägagångssätt i Nya Testamentet, genom att införa frälsning av tro. Det vore väl inte rättvist?

Och det stämmer heller inte. Nådens evangelium flödar likt en uppfriskande bergsbäck genom hela Gamla Testamentet. Även om israeliterna vid Sinaiberget önskade sig ett förbund grundat på gärningar, upphörde inte överenskommelsen vilande på nåd, som ingåtts med Abraham 430 år tidigare. Se Galaterbrevet 3:17.

Föreställ Dig Abraham och hans son Isak på Moriaberget, offerberget. Den gamle fadern bävar vid tanken på, att förlora sin son. Så kommer han i håg evangeliet: ”Gud kommer att utse åt sig lammet till brännoffret, min son.” Första Moseboken 22:8.

Gud Själv tillhandahåller offret för synd. Så lyder vår försäkran i dag. Detta utgjorde också Daniels hopp, förbundslöftet.

Men hade inte förbundet satts ur kraft på grund av Guds folks envetna elakhet? Skulle de landsflyktiga aldrig få komma hem? Daniel var rädd för, att så var fallet.

Så, helt plötsligt, medan Daniel höll på att be, anlände ängeln Gabriel från Himmelen med goda nyheter: ”Daniel, jag är utsänd för att ge dig insikt och förstånd.” Danielsboken 9:22.

Gabriel övergick till, att förklara: ”Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram en evig rättfärdighet, fullborda syn och profetia och smörja den Allraheligaste.” Vers 24.

I sanning goda nyheter – Gud hade ännu inte förkastat det judiska folket för dess syndighet. Det skulle komma att återvända till Jerusalem som uppfyllelse av Jeremias förutskickelse. Och Gud hade bestämt för dem ytterligare en tids prövning som folk – en period på sjuttio veckor. Därmed skulle vägen banas för Messias, som skulle komma att ”försona skuld” och ”föra fram en evig rättfärdighet”.

Följ med mig i fantasin till Golgata på Fredagens mörka eftermiddag. Vi ser Jesus på korset, där uppfyller Han Sitt löfte i Danielsboken 9 om, att försona skuld. Med Sitt sista andetag ropar Han ”Det är fullbordat.” Johanneevangeliet 19:30. Hans omöjliga uppdrag är klart!

Jesus triumferade över synden och förde fram en evig rättfärdighet. Tack var Golgata, kan vi alla godkännas av Gud, genom att tro på Hans frälsande förbund. Det här är Himmels botemedel för syndens rävsax, som Daniel bad om.

Varje kristen kan i Danielsboken 9 känna igen en härlig förutsägelse om frälsning i Kristus. Men det är inte allt – det förekommer också en tidsprofetia, som visar exakt, när Jesus skulle träda fram som Messias:

”Vet därför och förstå: Från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor.” Danielsboken 9:25.

Låt oss avkoda den här fångslande profetian – en tidsperiod omfattande sju veckor plus sextiotvå veckor, vilket ger sextionio veckor. Jerusalem hade blivit ödelagt vid den babyloniska invasionen. Profetian om de sextionio veckorna skulle utgöras av en särskild befallning om, att återuppbygga Jerusalem, och de sextionio veckorna skulle sträcka sig från den tidpunkten till Jesu, Messias’, framträdande.

Visst är det här fascinerande! Nu gör vi en snabb beräkning. Sextionio veckor är detsamma som ett och ett tredjedels år – 483 dagar, för att vara precis. Det kan tyckas, att det snarare handlade om 483 *år* från tiden för Jerusalems återuppförande till Jesu tid. Det stämmer! Faktum är, att tiden omfattar *exakt 483 år*.

Du förstår, ordet översatt med ”veckor” betyder bokstavligen ”sjuor”. Och det kan röra sig om en enhet på sju *dagar* eller en enhet på sju *år*. När vi söker en historisk uppfyllelse av Danielsboken 9, ser vi tydligt, att här har vi en tidsprofetia med sextionio enheter på sju år var, vilket innebär 483 år, inte 483 dagar.

Hänger Du med? Profetian förutsade, att 483 år skulle gå mellan Jerusalems återiståndsättande till Messias’ uppdykande.

Nå, hände verkligen detta? Vi ser efter!

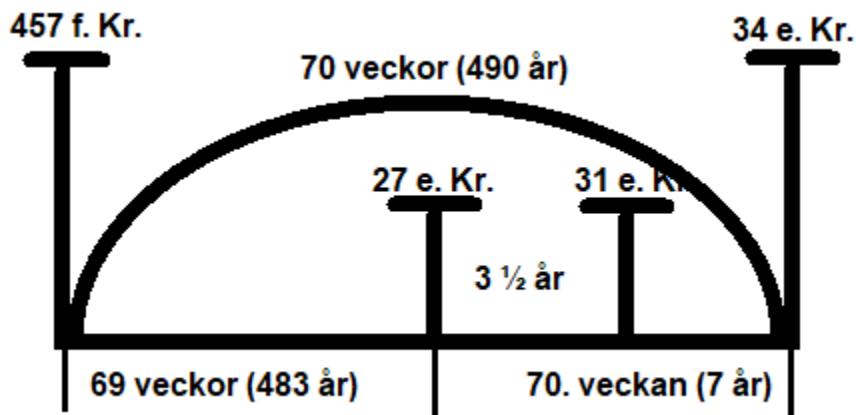
Först måste vi ta reda på, när påbudet faktiskt utgick om, att de judiska landsflyktingarna skulle få återställa staden Jerusalem. Lyckligtvis behöver vi inte gissa oss fram till årtalet. Av Esras bok framgår det, att påbudet utgick under den persiske kung Artasastas sjunde regeringsår, vilket inföll 457 f.Kr. Se Esra 7:8, 11-13.

Årtalet har bekräftats av nutida upptäckter inom arkeologin, ett faktum erkänt av många Bibelforskare. Den allmänt högt hållna *Encyclopedia of Bible Difficulties*, till exempel, går i god för 457 f.Kr. som årtal för uppfyllelsen av Danielsboken 9. Denna bok, nyligen utgiven av Zondervan, går igenom profetians enskildheter. Lägg noga märke till följande:

”Om alltså påbudet år 457, som utfärdades med tanke på Esra, tas som... början på de... 483 åren, hamnar vi i det exakta året för framträdandet av Jesus från Nasaret som Messias (eller Kristus): 483 minus 457 är lika med 26 e.Kr. Men eftersom vi vinner ett år, när vi går från 1 f.Kr. till 1 e.Kr. (det finns inget år 0), hamnar vi i år 27 e.Kr. ... en anmärkningsvärd exakthet i uppfyllelsen av denna urtida profetia.”²

Detta utgör ett matematiskt bevis för, att Jesus är Messias! 27 e.Kr., precis det förutsagda året i Danielsboken 9, smordes Jesus som Messias vid Sitt dop. Därefter tillkännagav Han, att ”Tiden är fullbordad”. Markusevangeliet 1:15.

Vilken tid menade Han? Vilken annan, än den profetiska tiden i Danielsboken 9 – de sextionio årsveckorna, som skulle utmytna i ”den Smorde Fursten”. Det här innebar en profetisk uppfyllelse med förbluffande precision! Detta framgår av grafen nedan.



Och det är ej allt. Du kanske minns, att då Jesus började med Sina underverk, ville de religiösa ledarna döda Honom. Men upprepade gånger undflydde Kristus. En dylik episod beskrivs i Johannesevangeliet 7:30:

”Då ville de gripa honom, men ingen bar hand på honom, *eftersom hans stund ännu inte hade kommit.*”

Av detta tycks det framgå, att måhända Kristus skulle dö vid en viss tidpunkt. Har även den förutsagts i Bibelns profetior? Profetian preciserar år 27 e.Kr., då Han smordes som Messias. Talas här även om Hans tre och ett halvt år långa tjänstgöring?

Observera en till information: Kvällen före Sin död, bad Jesus så här: ”Fader, *stunden har kommit.*” Johannesevangeliet 17:1. Uppenbarligen räknades tiden till Golgata ned som på en almanacka! Och fullt riktigt, Jesus dog för våra synder i exakt det ögonblick, som hade förutsagts i Danielsboken 9 – mitt under en *tilläggsvecka* av år förutom de sextionio ursprungliga veckorna föregående Hans dop. Notera:

”mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer.” Danielsboken 9:27.

Mitten av den sjuttionde veckan blir förstas tre och ett halvt år efter inledningen på Jesu tjänstgöring. Och just då upphävde Han tidsåldern med slaktoffer och matoffer genom Sin död. Förhänget i templet revs itu, visande att det inte längre behövdes någon judisk tempeltjänst.

Således inträffade Golgata i precis rätt ögonblick år 31 e.Kr., tre och ett halvt år efter Kristi dop. Det här är ett odiskutabelt belägg för, att Jesus är precis den Han påstod Sig vara – Messias, Guds Lamm! Är det att undra på, att tusentals judar i dag har beseglat sin tro på Jesus som den Smorde tack vare den kalendariska nedräkningen i Danielsboken 9?

Det är intressant, att Jesus valde siffran ”sjuttio gånger sju gånger” som illustration för, hur länge vi skall hysa förbarmade med dem, som gör oss illa. Tänkte Han på Daniels tidsprofetia angående ”sju gånger sjuttio”, alltså antalet år med gudomlig nåd för nationen Israel? Det vet vi inte. Dock är det något att fundera på.

Så åter till Danielsboken 9. Den sista årsveckan i profetian – den sjuttionde veckan – slutade ej i och med Kristi korsfästelse. Tre och ett halvt år ytterligare var kvar efter ”mitt i veckan”. Det för oss från tiden för Golgata våren 31 e.Kr. ned till 34 e.Kr. Då slutade de ”sjuttio veckornas” prövningstid för det judiska folket i Danielsboken 9:24.

Således höll Gud Sitt förbundslöfte och sände Jesus som Messias. Hur reagerade judarna efter Messias’ död 31 e.Kr.? Hur tillbringade man de återstående tre och ett halvt åren, som förbundet hade skänkt dem?

Frågan är avgörande. *En överenskommelse måste hållas av båda parter, för att den fortsatt skall vara giltig.*

Låt oss gå tillbaka till 1978 och överenskommelsen i Camp David, vilken utan tvivel utgjorde höjdpunkten för president Carters tid vid makten. Han lyckades med, att få Israels Menahem Begin och Egyptens Anwar Sadat att sitta vid samma bord i nästan två veckor, för att dryfta fred i Mellersta Östern. Efter många timmars kvalfyllda förhandlingar och skicklig diplomati av vår president, gick Begin och Sadat med på det historiska fredsavtal, som till sist undertecknades i Vita Huset.

För att fredsöverenskommelsen skall upprätthållas, krävs det fortsatt efterlevnad från både Egypten och Israel. Det beror på, att ett förbund alltid är en affär mellan tvenne parter – vardera sidan kan bryta överenskommelsen.

Likadant är det med Guds förbund. Det är förvisso ett nådens oförtjänta förbund – men vi har del däri. Vi måste godta det och leva enligt dess villkor genom tro på Messias.

I Galaterbrevet talar aposteln Paulus klarspråk härom: ”Alltså blir *de som tror* välsignade tillsammans med Abraham som trodde.” Galaterbrevet 3:9. ”*Om ni nu tillhör honom {Kristus}* är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.” Vers 29.

Förutom tron på Messias, går det inte att uppfylla Guds förbund. Den saken måste vi få klar för oss och aldrig glömma.

Låt oss på nytt besöka Entebbe och betrakta Operation Åskboll en gång till. Den förste av undsättarna att stiga av planet och den siste att tryggt kliva ombord igen, var brigadgeneral Dan Shomron. Denne trettionioårige hjälte av hjältar fick rena snöskredet av beundrabrev från hela världen. Hundratals gåvor strömmade också in – varav han omgående returnerade samtliga.

”Jag förstår inte allt ståhej”, sade en förundrad general. ”Jag är bara en av många krigare utan namn och anlete.”

Men i sin blygsamhet förbisåg han sin långa historia av hängiven tjänst. Under Sexdagarskriget var hans fallskärmsjägarbataljon den första israeliska enhet att nå fram till Suezkanalen, och under striderna på Yom Kippur slog hans bepansrade brigad ut sextio egyptiska stridsvagnar. Ett strålande facit för en så blygsam person, eller hur?

Men verklig ödmjukhet är något, som utmärker många israeliska krigshjältar. Profilen i *Psychology Today*, som jag nämnde tidigare i kapitlet, berättade att många medaljvinnare betvivlade, ”att de hade gjort sig mera värda sina medaljer, än andra kamrater i gruppen.” Tänka sig!

De israeliska hjältarnas anspråkslöshet märktes också i den forntida Daniels liv. I bönen i kapitel 9 – en av Bibelns mest rörande – må det te sig överraskande, att han erkände *sin* syndfullhet jämte sitt folks: ”Vi har syndat”, sade han, ”vi har varit ogudaktiga.” Danielsboken 9:15.

Vad var det Daniel talade om, då han erkände sig vara en syndare? Vi har inga uppteckningar om synder från Daniels sida, även om jag är säker på, att han upplevde sina svaga ögonblick. Men inte ens hans avundsamma fiender fann något inkonsekvent i hans uppförande. Se Danielsboken 6:4.

Till en början kan vi sålunda häpna över, att Daniel kom med en dylik bön. Sedan drar vi oss till minnes profeten Jesajas ord: ”Vi är alla orena, alla våra rättfärdiga gärningar är som en smutsig klädsel.” Jesaja 64:6.

Ehuru jag är säker på, att Daniel inte hade något visst att ångra, var han medveten om, att han inte hade uppnått Guds underbara ideal. Och därför bekände han, att han också var en syndare i ett samhälle, som behövde en Messias.

Lägg märke till, vad Daniels hopp om frälsning var: ”det är inte på grund av vår rättfärdighet utan på grund av din stora barmhärtighet som vi kommer inför dig med våra böner. O Herre, hör, Herre, förlåt!” Danielsboken 9:18, 19.

Daniel satte sitt hopp om frälsning till nåden. Och inget annat, än Himmelrikets rena nåd kommer någonsin att göra oss lämpliga för paradiset. När vi bereder oss för jordens verkliga avgörande i Harmagedon, måtte då Gud hjälpa oss, att leva genom tro på Herren Jesus Kristus.

1. Jack C. Horn: ”A Call to Glory”, *Psychology Today*, December 1985, s. 20.

2. Gleason L. Archer: *Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids, Mich: Zondervan Publishing House, 1982), sid. 290, 291.

Kapitel 3. Islams Mystik

Krigsraketer till Iran. Dolt stöd till Contras. Hemliga bankkonton i Schweiz och mutor till ljusskygga vapenhandlare.

Vissa kommentatorer menar, att Iran-Contras-affären var mera invecklad, än något Hollywood-manus. Avslöjandena om internationellt stämplande gjorde både Amerikas Medel-Svensson och mångåriga medlemmar av Kongressen förbluffade.

Ingenting tedde sig mera bisarrt, än anblicken av en iransk regeringstjänsteman, som viftade med en inbunden Bibel framför kamerorna. Vem skulle kunna glömma hans segervissa leende, då han tillkännagav, att Bibeln var en gåva från president Reagan.

Till en början dementerade Vita Huset rapporten, men senare bekräftade presidentens talesman den. I Oktober 1986 hade förvisso president Reagan sänt Bibeln som tecken på god vilja. Innan han skrev sitt namn i den på Ovala Kontoret, antecknade han följande vers från aposteln Paulus:

”Och då Skriften förutsåg att Gud skulle förklara hedningarna rättfärdiga av tro, förkunnade den i förväg detta glada budskap för Abraham: *I dig skall alla folk bli välsignade.*” Galaterbrevet 3:8, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98*.

Vad menade vår president med, att anföra den här versen? Han ville påminna iranierna om, att vi alla, som Abrahams ättlingar, tillsammans är Guds barn. President Reagan ville ack så gärna nå de iranska ledarnas hjärtan av medkänsla för vår gisslan.

Kanhända våra ledare hade handlat annorlunda, om de hade förutsett, att Iraninitiativet skulle gå i baklås. Nå, vi kan förvisso förstå deras önskan, att uppnå förståelse ibland de muslimska, kristna och judiska folken.

Även om det kan verka svårbegripligt, delar alla tre religionerna samme fader i Abraham. Och varje grupp var företrädd i Camp David under fredsförhandlingarna 1978. Egyptiske ledaren Sadat var muslim, israeliske premiärministern Begin var jude, och vår president Carter representerade kristenheten.

Emellanåt kom ledarna i Camp David att dryfta religion. I sin bok *The Blood of Abraham* drog president Carter sig till minnes, att särskilt Sadat verkade ivrig, att tala om det andliga. Den arabiske ledaren omtalade sina planer för, att bygga en helgedom på Sinaiberget, så att troende från alla tre religioner kunde tillbe tillsammans. Sadat uttryckte sin förtjusning över, att muslimer, judar och kristna alla var Abrahams blodsarvingar. Begin tycktes en smula förlägen vid den tanken, noterade Carter.

Alltså hävdar alla tre religioner sig ha samme fader i Abraham. Många amerikaner är fundersamma kring islam, muslimernas tro. På nyheterna hör vi talas om terroristers ohyggliga brott mot oskyldig gisslan för sitt heliga krigs skull, och då undrar vi, vad för slags religion islam måste vara, för att se mellan fingrarna med sådana illdåd.

Det kanske kommer som en överraskning för Dig, att religiös fördragsamhet mot kristna och judar är ett grundläggande drag hos islam. Muhammad, muslimernas banbrytare, försvarade kristnas och judars rätt till, att i stillhet följa sin tro. Att förmedla evangeliet i muslimska länder har dock alltid varit en utmaning.

Muhammad föddes mot slutet av 500-talet i staden Mekka, ett viktigt handelscentrum i västra Arabien. I tjugoårsåldern erhöll han anställning hos en rik änka, och inom kort var de gifta. Vid omkring åttio års ålder fick Muhammad en syn, där han trodde sig bli kallad av Gud, för att framställa ett särskilt budskap till världen. Hans religiösa rörelse vann mark med arabernas svärd genom Mellersta Östern till Europa.

Tusentals kristna blev muslimer nästan över en natt. Islam spred sig norrut till Alperna, där det bet sig fast i Schweiz ända in på 1100-talet. I fall de arabiska styrkorna inte hade besegrats av Karl Martell i Slaget vid Tours år 732,

kanske hela Europa hade blivit muslimskt. Inte konstigt, att kyrkan på Medeltiden fruktade islam nästan lika mycket, som vi på 1900-talet fruktar kärnvapenkrig!

I dag {1987} finns det nästan 800 miljoner muslimer i drygt 70 länder, däribland samtliga nationer, som gränsar till Israel. Många muslimer går aldrig hemifrån, utan att ta med sig sina skrifter, Koranen. Muslimer ber till Allah som den ende Guden och hedrar Muhammad som Hans profet. De utför gemensam bön fem gånger om dag. De fastar också mellan gryning och skymning i en hel månad varje år, och de undviker hasard, alkohol och griskött.

Uppenbarligen tar muslimer sin tro på allvar. Själva ordet *islam* betyder faktiskt ”fullständig underkastelse för Allah”. Muslimer ärar Abraham, som de kallar för *Ibrahim*, som sin instiftare, som föregick med gott exempel gällande lydnad och osviklig hängivenhet.

Vad anser då muslimer om Jesus Kristus? De godtar Honom som profet och lärare, men inte som Guds Son och Frälsare från synd. I likhet med många andra gudfruktiga, men vilseförda, personer jorden runt, tror de sig kunna frälsa sig själva med sina goda gärningar.

Eftersom muslimer förkastar Jesus som Messias, har de då rätt till, att betrakta sig själva som Himmelens utvalda folk? Enär de äger Abrahams blod, kan de då åberopa honom som sin andlige fader?

Och hur är det med judarna, som också förkastar Jesus som Messias? De hedrar honom inte ens som profet, som muslimerna gör. Kan dagens israeler se sig som Guds egendomsfolk på grund av släktskap med Abraham – samtidigt som de rynkar på näsan åt Kristi blod?

Visst är det här tankeväckande frågor? Muslimer, judar och kristna hedrar samme andlige fader. Kan vi samtliga åberopa Abraham lika mycket?

För att besvara detta spörsmål, måste vi gå bakåt 4 000 år i tiden och undersöka rötterna till vår tro. Då lär vi oss, att Abrahams ursprungliga namn var Abram, och hustruns Saraj. De bodde i Ur i Kaldéen, i närheten av Eufrats utflöde i Persiska Viken i dagens Irak. Gud kallade ut dem ur deras hemland, lovande att Han skulle välsigna dem båda som föräldrar till ett stort folk.

I tro lydde Abram och Saraj Herrens kallelse, genom att flytta från plats till plats, innan de slutligen slog sig ned i Kanaan. Det här området, liggande mellan Jordanfloden och Medelhavet, utgjorde det land, som Gud hade utlovat till patriarken och hans efterkommande. Dock saknade den 75-åriga Abram fortfarande barn, och Saraj själv var pensionär på sextiofem. Det äldre paret tycktes inte ha några utsikter till, att någonsin bli föräldrar.

Efter ytterligare flera års väntan beslöt de sig för, att ta saken i egna händer och glömma Guds vilja. Saraj var den, som kom på idén: Varför inte ta hennes slavinna Hagar och avla barn med henne? Abram gick med på det. Hagar födde åt honom Ismael, som muslimerna ärar som sin förelöpare. Men Gud vägrade, att erkänna Hagars son som arvtagare till löftet, som hade avgetts till Abram genom Saraj.

Tretton år till gick efter Ismaels födelse. Slutligen anlände tiden för förbundets uppfyllelse. Det var, då Herren uppmanade Abram, att stiga ut ur tältet och titta upp på stjärnorna i ökensky. ”Så skall din avkomma bli”, lovade Gud. {Första Moseboken 15:5.}

Sedan sade Herren till Abraham något än mer oväntat: ”Därför skall du inte mer heta Abram, utan ditt namn skall vara Abraham, ty jag har gjort dig till fader för många folk.” Första Moseboken 17:5. Sarajs namn ändrade Gud till Sara, med betydelsen ”furstinna” och innebörden mor till många folk. Se verserna 15, 16.

Nå, det krävdes en hel del tro från Abraham och Sara, för att godta sina nya namn. Hur skulle en man på hundra år och hans barnlösa fru på nittio kunna se sig själva redan som föräldrar till många nationer? Mänskligt sett, var tanken dåraktig – ja, så löjeväckande, att Abraham ”föll... ner på sitt ansikte, men han log” (vers 17) i självaste Guds närvaro. Tänka sig!

Så småningom fick Abraham och Sara grepp om Guds löfte, och så räknades deras tro som rättfärdighet. Lagg märke till, att Gud redan hade förklarat dem vara föräldrar – något de inte var. De hade ingen som helst rätt till, att betrakta sig som far och mor. Men genom tron godtog de sina nya namn i alla fall, fastän Guds namn på dem inte stod för, vad de faktiskt var.

Genom Abrahams och Saras erfarenhet kan vi förstå, vilket slags tro förbundet fordrar. Frälsande tro omfattar godtagandet av Guds tillkännagivande av något, som vi inte är. Du ser, när vi ångrar våra synder och tror, räknar Herren oss som fullkomliga genom Kristi blod, fastän vi är ovärdiga och oheliga.

Lagg nu märke till den tro, som bar frukt för Abraham och Sara. Inom kort föddes Isak, förbundets mirakulösa barn. Och liksom tron medförde underverk för Abraham och Sara, innebär tro på Kristus underverk i form av förvandlade liv i dag.

Alkoholister blir nyktra tack vare Guds nåd. Äktenskapsbrytare blir pålitliga makar. Stolta lagträlar blir ödmjuka och lyckliga troende.

Nu har vi alltså bakgrunden till tre religioner – judendomen, islam och kristendomen. Gud inrättade Sitt förbund med Abraham genom Sara. Deras son Isak var trons barn, genom vilket förbundet uppfylldes. Ismael, barnet enligt köttet, föddes utanför trons förbund.

I striktaste betydelse, *var Ismael inte son till Abraham*. Du förstår, han föddes inte åt Abraham, utan åt *Abram* – tretton år, innan patriarkens namn förändrades till Abraham, grundat på tro.

Således diskvalificerades islam, som kom från Ismael, från Abrahams förbund från första början. Och muslimer saknar ännu i dag, trots sina hårda moraliska riktlinjer, trons princip nödvändig, för att uppfylla förbundets krav. Fastän islam lär ut underkastelse och hängivenhet, förkastar det evangeliet. Muslimernas enda hopp om, att bli sanna barn till Abraham, är att dela hans tro, tro på förbundets Messias.

Hur förhåller det sig med judarna? Kan de rättmätigt hänvisa till Abraham som sin andlige fader?

Frågan väcktes redan på Kristi tid. Fariséerna kände inget behov av Jesus, de kände sig redan säkra på, att de ägde Guds gunst i egenskap av barn till Abraham. Men Jesus svarade: ”Om ni vore Abrahams barn, skulle ni göra Abrahams gärningar.” Johannevangeliet 8:39.

Att dela blod med Abraham, är uppenbarligen inte nog – även judar måste lyda genom förbundets tro, såsom Abraham gjorde. Men hur bemötte Guds egendomsfolk sin Messias? Tyvärr, ”hans egna tog inte emot honom.” {Johannevangeliet 1:11.} Israel, som nation, korsfäste sin Messias.

Ändå dröjde Guds nåd sig kvar. Den uppståndne Kristus sände först Sina apostlar till de förlorade fåren i Israels hus. Det berodde på, att den judiska nationen fortsatt erbjöds tre och ett halvt års nationell prövotid. (Du kommer väl ihåg tidsprofetian i Danielsboken 9?) Dock skulle de 490 åren med möjlighet, att ta emot förbundet, löpa ut år 34 e.Kr.

Hur använde Israel sina sista nådaår? Tusentals enskilda israeliter tog emot Jesus, men nationen som sådan beseglade sin förkastelse av förbundet. Efter att ha stenat Guds budbärare Stefanus, satte de i gång allvarlig förföljelse mot alla, som trodde på Jesus.

Vid det här laget tillkännagav aposteln: ”Guds ord måste först predikas för er. Men då ni visar det ifrån er och inte anser er själva värdiga det eviga livet, se, då vänder vi oss till hedningarna.” Apostlagärningarna 13:46.

Jesus hade varnat de judiska ledarna för, att det här skulle ske: ”Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt.” Matteusevangeliet 21:43. I enlighet härmed, togs nu förbundslöftena bort ifrån nationen Israel och överfördes till den kristna församlingen.

Naturligtvis är individuella judar fortsatt välkomna, att ta till sig Jesus som sin Messias. Det har tusentals redan gjort, och enligt Bibelns profetior, kommer mängder av judar att göra det. Men numera tillhör inte förbundet med Abraham ett visst folk, utan enskilda judar och hedningar: ”Om ni nu tillhör honom {Jesus} är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.” Galaterbrevet 3:29. Se också Efésierbrevet 2:13-19 och Första Petrusbrevet 2:9, 10.

Alla de, som förkastar tron på förbundets Messias, gör sig själva omöjliga som barn till Abraham. De är i själva verket köttets barn, barn till *Abram* jämte Ismael. Vi måste dela Abrahams *tro* – inte hans *blod* – för att ingå i förbundets folk i dag.

Hurdant är Israels andliga tillstånd i vår tid? Tidigare president Jimmy Carter beskriver sin resa 1973 till Israel i sin fängslande bok *The Blood of Abraham*. Han berättar om sina besök på flera kibbutzer, eller judiska bosättningar, i närheten av Galiléiska Sjön. En Sabbat steg han in i ortens synagoga i ett samhälle med flera hundra invånare och förfäradades över att se ynka två andra tillbedjare där.

Senare, då makarna Carter besökte premiärminister Golda Meir, kom konversationen så småningom in på ämnet religion. Carter anmärkte på den allmänna bristen på andligt intresse ibland israelerna. Premiärministern höll med om hans iakttagelse, men sade sig inte oroas på grund av närvaron av de ortodoxa judarna. Hon lade till med ett skrott: ”Om man beivrar en debatt i Knesset [Israels Riksdag], ser man dem i aktion och inser, att de inte har förlorat något av sin tro.”

Ja, dagens ortodoxa judar i Israel har då inte förlorat sitt nit. Men skall det kallas för tro? Tro på förbundets Messias?

Om man skulle hyra en bil och köra igenom de ultraortodoxa delarna av Jerusalem på Sabbaten, kan man riskera hälsan. Invånarna där har för vana, att kasta sten på bilar, vars förare de anser överträda Guds heliga dag. Och vi minns ju, att för 2 000 år sedan korsfäste ivriga Sabbatsfirare i samma stad Jesus Kristus.

Du vet, vad som hände. Jesus tillkännagav, att Han var Sabbatens Herre. Se Matteusevangeliet 12:8. Men religiösa traditioner hade bakbundet Sabbaten med så många tröttsamma krav, att Kristus fann sig uppleva ständiga kontroverser angående sättet, som Han iakttog Sabbaten på. Se Markusevangeliet 3:1-6.

Dispyten om Sabbaten kulminerade på korset. Hade de judiska ledarna förstått meningen med Sabbatsvilan, skulle de inte ha korsfäst Sabbatens Herre. Du förstår, den sjunde dagen hänvisar till tillbedjan av Jesus som mänskosläktets Skapare och Frälsare.

Vid världens begynnelse avslutade Gud skapelsen på sex dagar och vilade på den sjunde. Sedan inbjöd Han Sina barn, att högtidlighålla Hans verk – fastän de inte hade gjort något, för att förtjäna rätten till vila. De godtog Guds bedrift å deras vägnar, genom att vila med Honom, som om de hade utfört arbetet själva.

Sabbatsvilan firande Guds fullbordade verk är en bild på, vad kristenheten står för. Andra världsreligioner, däribland islam och vår tids judaism, kretsar kring mänskliga gärningar – vad vi kan göra, för att uppnå vår egen frälsning. Men kristna firar Guds verk å våra vägnar. Det är därför, som Sabbaten vill få oss, att blicka bort från våra egna bedrifter, liksom Abraham i tro bortsåg från sig själv, för att därigenom bli delaktig av förbundet. Således låter Sabbaten oss varje vecka vila i Kristus genom förbundets tro.

Vi kan dra en lärdom från den judiska nationen på Kristi tid: Religiös iver gör oss ej passande för frälsning. Moral utan förbundstro är lika med lagträldom, legalism. Vi måste dessvärre dra slutsatsen, att föga har ändrats i Israel sedan den dag, då Jesus grät över det obotfärdiga Jerusalem och uttalade denna förfärliga dom: ”Se, ert hus kommer att stå öde.” Matteusevangeliet 23:38.

I dag pekar många kristna med hela handen på nationen Israel som ett gudomligt mirakel. De tror sig se Gud förverkliga Sitt förbund där. Men tänk nu på islam, världens snabbast växande religiösa kraft. Skulle vi våga hävda, att islams ”mirakulösa” uppgång är ett bevis för ”Guds välsignelse” över muslimer?

Kanske vi på nytt skulle betrakta läget i Israel. Det är inte precis ett land, som flödar med mjölk och honung – fred och välstånd är främmande där. Israel har måst bekämpa inflationssiffror på flera hundra procent. Och sedan sin födelse 1948, har nationen nästan hela tiden befunnit sig i krigstillstånd. Utan stora och ständiga tillskott av amerikanska dollar, skulle Israel knappast överleva.

Något är helt klart galet – Gud strider inte för israelerna på det sätt Han gjorde på Gamla Testamentets tid.

Allvarligare, än något annat i Israel, är inställningen till religion. Nyomvända till Kristus behandlas som förrädare eller blir rent av förföljda! Myndigheterna motverkar evangelisering.

Ändå tar inte amerikanska kristna särskilt stor notis. Har Israel-vänlig politik gjort oss blinda?

Så här skriver redaktören för *Evangelical Missions Quarterly*: ”Det är en överhängande fara, att man blir så betagen av landet [Israel], och så upptagen av Israels sak, att man bortser från den oerhörda andliga blindhet, som håller på att översvämma Israel i dag.”²

När flertalet amerikanska kyrkoledare reser dit, visar de föga intresse för Israels andliga tillstånd, och de ignorerar eller till och med undviker den lilla skaran kämpande troende där. Varför? Något måste vara fel på den gängse insikten om Bibelns profetior.

På något vis eller annat måste vi förstå, att Israels hopp i dag inte omfattar militära bedrifter, eller i återuppförandet av deras ödelagda tempel som förberedelse för ett avgörande vid Harmagedon. Deras enda hopp består i syndaånger och tro på deras Messias. Och samma frälsning i Jesus Kristus är tillgänglig för muslimer, buddhister, kommunister och alla andra – oss alla!

Säg mig, min vän, har Du träffat Ditt personliga avgörande, att ta emot Jesus som Din Frälsare och att följa Honom som Din Herre? Kristi frid i Ditt hjärta kommer att förändra Ditt liv. Samma förbundskraft, som genom tron förvandlade Abraham och Sara, kommer att åstadkomma underverk, när den ger Dig seger över synd.

Det berättas om en ny kristen, vars tro på Bibeln ifrågasattes av hans tidigare suparkamrater. ”Vi tror inte, att Jesus verkligen förvandlade vatten till vin”, hånade de. ”Hur kan Du veta, att ett sådant mirakel verkligen inträffade?”

För ett ögonblick undrade den nyomvände, vad han skulle säga. Sedan svarade han lugnt och stilla: ”Jag erkänner att jag inte kan bevisa, att Jesus förvandlade vatten till vin för 2 000 år sedan. Men det här kan jag säga: I vårt hem förvandlade Han mina ölburkar till möbler åt min familj!”

Pris ske Gud, Han kan åstadkomma mirakler i Ditt hjärta och i Ditt hem också.

1. Jimmy Carter: *The Blood of Abraham* (New York: Houghton Mifflin, 1985), sid. 8, 9.

2. Anförts av Byron Spradlin i ”We Can Love Israel Too Much”, *Christianity Today*, den 10. Juli, 1987, s. 14.

Kapitel 4. Massmord i Kyrkan

En grupp barn, ledda av den tolvårige Nicholas, reste från Europa till Medelhavet. De skulle inte på sommarläger. Dessa unga personer hade värvats som kristna soldater, för att tåga i heligt krig mot muslimerna.

Det här hände för länge sedan, år 1212. Barnens armé hade faktiskt för avsikt, att korsa havet på torra land och återerövra Kristi grav i Jerusalem.

De nådde aldrig Palestina. Tusentals dog av sjukdom längs vägen, eller såldes som trälar.

Vem låg bakom barnens tragiska korståg?

För att finna bakgrunden, måste vi söka oss till slutet på 600-talet, kort efter Muhammads bortgång. Muslimska härar gav sig ut, för att vinna nytt territorium i en omfattning senast upplevd under Alexander den Stores dagar. Med resten av det Heliga Landet, föll Jerusalem till muslimerna. Kristna vallfärder till Palestina blev riskfyllda och så småningom omöjliga.

Fyra århundradens muslimsk ockupation följde. Sedan beslöt så påve Urbanus II år 1095 sig för handling, för att med våld vinna tillbaka det Heliga Landet. Han förklarade muslimerna krig, genom att sätta i gång ett korståg, den första i en rad kristna militära expeditioner.

Under det första korståget, återtog arméer från kyrkan Jerusalem den 15. Juli, 1099. Slaget var grymt. De kristna angriparna stötte svärdet i varje muslim, liksom jude, som de stötte på i staden.² Iakttagare berättade, att soldaterna vadade i blod, och slakten var så ohygglig, som man kan tänka sig. Allt detta gjordes i Jesu namn.

I några årtionden upprätthöll korstågsfararna herraväldet över Jerusalem, innan muslimska styrkor återtog staden. Alltså betalade kyrkan för nya expeditioner, däribland för det ökända Barnens Korståg.

Till sist vände Rom, gripet av det heliga krigets anda, svärdet mot kristna ”kättare” i Europa. Under dessa mörka århundraden, sköljde vreden från fasansfulla korståg över albigenserna i södra Frankrike och andra kristna fritänkare. Många tusen dog för sin tro, genom hängning, dränkning, eller levande bränning. Historiens blad vet, att berätta härom.

Den mörkaste stunden för kyrkan inträffade på natten den 23. Augusti, 1572. Ljudet från en klocka mitt i natten var signalen för inledningen på Bartolomeimassakern i Frankrike. Soldater släpade intet ont anande protestanter ur deras sängar och mördade dem.

I dagar fortsatte blodbadet i Paris och de omgivande provinserna. Ädling och bonde, gammal och ung, mor och barn spillde sitt blod tillsammans. Bara Himmelen känner till, hur många omkom i denna medeltida förintelse – så många som 70 000, enligt en del källor.³

Då nyheten om blodbadet nådde Rom, bröt ett intensivt firande ut i staden. Kyrkklockor ringde. Kanonen i St. Angelo dundrade i salut. Påve Gregorius XIII lät prägla en medalj till minne av massmordet.

Katoliker beklagar dessa tragiska händelser i dag. Vi måste alla undvika, att fördöma medeltida kyrkoledare för dessa ogärningar. Hur mycket bättre, att be med Kristus: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” {Lukasevangeliet 23:34.}

Ja, den tidens kyrka trodde, att samhällets renhet bibehölls genom förföljelse av kättare. Thomas Aquinas, framträdande teolog på Medeltiden, menade, att dödandet av kättare räddade tusentals från, att hamna med dem i evigt lidande. Så gick tankarna på den tiden.⁴

Således förekom förföljelse i Kristi kors' namn. Intressant nog kommer det engelska ordet korståg, *crusade*, från det latinska ordet för *kors*. Korsfararna hade ett rött tygkors sytt på sina vapenrockar, för att visa, att de var kristna krigare. Den medeltida kyrkan var av åsikten, att bärandet av Kristi kors innebar, att man skulle döda fritänkande troende.

Men är Jesu kors detsamma som ett svärd? Vår Herre anförde aldrig någon armé. I Getsemane Örtagård sade Han till Petrus, att lägga undan svärdet. Sedan varnade Jesus, att de som griper till svärd, kommer att dödas med svärd.

Tydligen hade den medeltida kyrkan förlorat sann kristendom ur sikte. Evangeliets äkta tro begravdes under traditioner, lagträldom och förföljelsens inriktning. Genom användningen av våld och fruktan, överträdde kyrkan Guds nåds förbund.

Redan under det första kristna århundradet erhöll församlingen en varnande förmaning: ”för sin otros skull bröts de [judarna] bort, men du står kvar genom tron. Var inte högmodig utan lev i fruktan.” Romarbrevet 11:20, 21. Nästa vers upprepar detta allvarsmättade råd och avslutas med: ”annars blir också du borthuggen.”

Budskapet var entydigt – kyrkan måste följa förbundets bokstav, annars skulle den komma att huggas bort likt den judiska nationen. Dock upprepade historien sig. Det, som hade hänt med Israel, inträffade på nytt inom den kristna kyrkan. Åter igen överträdde Guds folk Hans förbund.

Av förbarmande, sände Herren budbärare, för att förbättra kyrkan, liksom Han hade sänt ut profeter, för att frälsa det judiska folket. Främst ibland de många, som Gud sände, var Martin Luther.

Luther kämpade med ett plågat samvete i sina tidiga år som lydig och helgjuten munk. Han eftersträvade renhet, genom att förvägra sig livets bekvämligheter och nödvändigheter.

Men inget han gjorde, skänkte honom frid. Han kände sig aldrig övertygad om, att han hade gjort Gud nöjd. Slutligen fick han veta, att den frälsning han kämpade så hårt för, erbjöds av Kristus som gåva. Den befriande sanningen fanns i det nytestamentliga Romarbrevet. Kapitel 3 förklarar, hur Gud lade vårt välförtjänta straff på Sig Själv, så att vi kan bli fritt förlåtna i Herren Jesus Kristus.

Det var väldigt vanskligt för Luther, att tro på dessa goda nyheter. Trots sin skuld, kunde han bli gottskriven helighet – därför att Jesus, som verkligen var helig, led hans straff.

Rom hade förstås alltid manat syndare, att gå till Gud (genom kyrkan) för frälsning. Men Luther införde en livsviktig, ny dimension: Han upptäckte, att trots sin syndfullhet, kan troende räknas som rättfärdiga. Du förstår, Gud betraktar syndare som helgon, så snart som de litar på Jesus – redan innan deras leverne ger prov på goda gärningar (vilka självfallet kommer med tiden).

Luther upptäckte den här underbara sanningen i Romarbrevet 4:5. Lägga märke till, vad det står i versen: ”Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.”

Alltså blir den ogudaktige, som överlämnar sig till Jesus, räknad som rättfärdig. Vi blir förlåtna, inte för att vi är heliga, eller tack vare gärningar, insåg Luther nu, utan för att vi litar på Jesus.

Fröjd och frid fyllde reformatorns hjärta. Men evangeliet, som stillade hans egen själ, orsakade konflikt med Rom. Luther, övertygad om att kyrkan lade sig i folks personliga förhållande till Gud, utropade Jesus som ende Medlare mellan Himmelen och jorden. Han förkunnade, att ”den verkliga kristna pilgrimsfärden inte går till Rom... utan till profeterna, psalmerna och evangelierna.”

Reformatorns växande förståelse av Bibelns sanning väckte tvivel rörande skärselden under döden. ”Om påven verkligen äger makt, att frisläppa en person från skärselden”, undrade han, ”varför, i kärlekens namn, avskaffar han inte skärselden, genom att släppa ut var och en därifrån?”

Luther fann, naturligt nog, sig allt mera fjärrad från Rom. Skilsmässan blev slutgiltig, då han fördömde kyrkan som Anti-Krist. Påve Leo X reagerade, genom att utesluta Luther den 3. Januari, 1521. Hans skrifter förbjöds och brändes. Det tycktes bara vara en fråga om tid, innan reformatorn själv skulle bli bränd på bålet.

Under 1900-talet har saker och ting lugnat ned sig inom kristenheten. Protestanter och katoliker bekämpar inte varandra lika hett som tidigare. Självfallet tackar vi Gud för andan av god vilja, som råder ibland oss numera.

Dock är vi ställda inför en besvärande fråga: Har vi verkligen rätt ut frågorna, som väcktes av Reformationen? Dagens kristna har lätt för, att vifta bort Martin Luthers djärva uttalanden som överdriven retorik från en svunnen tid. Men kanske vi på nytt borde betrakta den ingående forskning, som kom Luther att förkunna så illa sedda och livsfarliga sanningar.

Faktum är, att ett flertal lärda män på Medeltiden meddelade, att på grund av sitt missbruk av den kristna tron, hade kyrkan förvandlat sig själv till Anti-Krist. Alla stora reformatorer delade Luthers slutsatser, inbegripande John Knox i Skottland. Det gjorde också kung Jakob I (som utfärdade uppdraget, att översätta Bibeln till engelska, och så fick vi vår King James Version, KJV), liksom den berömde vetenskapsmannen och Bibelforskaren Sir Isaac Newton. Diverse män vid olika tidpunkter nådde fram till samma slutsats.⁵

I dag har flertalet kristna övergett reformatornas profetiska arvegods. Vi skulle göra klokt i, att minnas Paulus' ord om Anti-Krist: ”Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först [före Kristi andra ankomst] måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram”. Andra Tessalonikerbrevet 2:3.

Överallt förstår kristna med beteckningen ”laglöshetens människa” Anti-Krist. Och notera: Ordet *anti* i *Anti-Krist* kan betyda antingen ”emot” eller ”i stället för”. Den antikristna makten kan, med andra ord, sätta sig i Kristi ställe, snarare än att öppet förneka Honom.

Vilket av de här två tillvägagångssätten skulle Anti-Krist komma att använda sig av? Aposteln förmanade: ”Låt ingen bedra er”. Den antikristna makten skulle framträda med hjälp av försåtlighet, mitt uppe i ett ”avfall” inom församlingen. Avfall inom kristenheten skulle bereda vägen för Anti-Krist. Detta är bedrägeri, ser Du, inget öppet angrepp på Kristi tro.

Således skulle den stora, antikristna makten komma till liv och gynnas mitt ibland de kristna. Visst är det chockerande, men nog varnade Jesus för bedrägeri? För vargar i fårakläder!

Att kyrkan själv skulle bli den antikristna makten – vad kunde vara mera försåtligt, mera oväntat, under ihopsnickrandet av scenen för Harmagedon! Exakt detta insåg reformatörerna, då de utan fruktan pekade ut Rom.

Tog de alla miste? Eller upptäckte de något, som vi har förbisett?

Många kristna skulle gärna vilja veta, hur reformatörerna kom fram till Anti-Krists identitet. Det är därför av intresse, att slå upp våra Biblar till Daniel och ta reda på den saken. I det här kapitlet finner vi en profetia om fyra vilddjur. Vers 23 förklarar, att ”Det fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, ett som är olikt alla de andra rikena.”

Lärda män är överens om, att de fyra rikena i Danielsboken 7 är Babylon, Grekland, Persien och Rom. Och den här texten förutsade, att det fjärde riket, Romarriket, skulle vara olikt alla de andra rikena. I stället för att följas av en enda världsmakt, skulle Rom efterträdas av tio rikena. Observera: ”De tio hornen betyder att tio kungar skall uppstå i det riket, och efter dem skall en annan uppstå som skall vara olik de förra och som skall slå ner tre kungar.” Danielsboken 7:24.

Föll verkligen Romarriket sönder i tio riken? Ja. Nutidens Europa uppkom ur tio germanska stammar, som följde på Romarriket. Och vår text förutskickade, att tre av de stammarna skulle slå ned av en ny makt – vilken reformatörerna identifierade som kyrkan, vars högkvarter ligger i Rom.

Drog de rätt slutsats? Följde en religiös makt i Rom på Romarriket? Det bekräftar historien. År 330 flyttade kejsar Konstantin till ett palats österut, i Konstantinopel (nu Istanbul), vilket lämnade påven som chef över Rom.

En framgångsrik läxbok på college bekräftar överförandet av makt från Romarriket till den romerska kyrkan: ”I Väst övertog Kyrkan försvaret av den romerska civilisationen. Kejsaren avsåg sig [den hedniska] titeln Pontifex Maximus (överstepräst)*, ty de romerska gudarna tillbads inte längre. Biskopen i Rom tog på sig dessa prästerliga uppgifter, och det är därför, som påven i dag {på engelska} stundom benämns Pontiff. ... *Romarriket hade övergått i den kristna kyrkan.*”⁶ * Ordagrant ”överste brobyggaren”, av latinets pons, bro, och maximus, den störste. Övers. anm.

År 533 tillkännagav kejsar Konstantin offentligt, att påven var ”överhuvud för alla de heliga kyrkorna.” I enlighet med detta tillkännagivande, bedrev han krig mot var och en, som vägrade att lyda kyrkans myndighet. Tre av stammarna – herulerna, östgoterna och vandalerna – vägrade, att underkasta sig påvedömet. Men i Mars 538 föll den sista av de upproriska stammarna, och så kunde påven styra med oinskränkt makt över kristenheten.

Tio riken följde på Rom. Och tre av dem föll, för att röja väg för påveväldet. Bara en tillfällighet, eller en slående uppfyllelse av profetian?

Vidare förutsades det i Danielsboken 7, att ”Denne skall tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar, och de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid.” Vers 25.

Inträffade verkligen det här i kyrkan? Låt oss skärskåda dessa fyra kännetecken ett åt gången:

1. ”Denne skall tala mot den Högste”.

Kyrkan sade sig ha rätt till, att förmedla Guds förlåtelse. Till exempel tillkännagav påve Gregorius VII år 1076, att invånarna i Tyskland inte behövde lyda sin kung, förrän han hade underordnat sig påvens auktoritet. Henrik IV, den mäktigaste monarken i Europa, skyndade sig över Alperna på vintern till Canossa, där påven höll till. Där fick han vänta i tre dagar, barfota i snön, tills påven slutligen förlät honom.

Ett anmärkningsvärt möte mellan kyrka och stat, eller hur? De medeltida påvarna påstod sig äga fullständig myndighet över det personliga samvetet. Mot slutet av 1800-talet fordrade påve Leo VII ”fullkomlig underkastelse och viljelydnad mot Kyrkan och den romerske påven, såsom mot Gud Själ.”⁷ Fyra år senare kom han med detta djärva påstående: ”Vi [påvarna] intar på denna jord Guds den Allsmäktiges ställning.”⁸

Det ankommer ej på oss, att ifrågasätta någons uppriktighet. Men att kräva underkastelse, som endast tillkommer Gud, är att ge sig ut på svag is, inte sant?

2. Han skall ”ansätta den Högstes heliga.”

Numera erkänner kyrkan rakt ut, att den har förföljt i det förflutna. Enligt *New Catholic Encyclopedia* ”godkände [påve] Innocentius IV 1252 landets myndigheters användande av tortyr mot kättare, och senare kom tortyr att spela en erkänd roll i förfarandet hos Inkquisitionens domstolar.”⁹

Samma källa medger, att ”bedömd med nutida rättesnören, måste Inkquisitionen – i synnerhet sådan den tedde sig i Spanien mot slutet av Medeltiden – helt enkelt klassificeras som ett av de mörkare kapitlen i Kyrkans historia.”¹⁰

3. Han ”skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar”.

Har kyrkan försökt, att förändra de Tio Buden, i synnerhet det rörande tid?

Omkring år 1400 tillkännagav Petrus de Ancharanto, att ”påven kan ändra på Guds lag, eftersom han inte får sin makt från människor, utan från Gud, och han handlar i Guds ställe på jorden.”¹¹ Luther ifrågasatte denna kyrkliga lärosats. Under reformatorns berömda debatt med det påvliga ombudet Johann Eck, betonade han, att ingen kyrklig tradition skulle få styra hans liv. Blott de Heliga Skrifterna styrde hans samvete.

Dock hade dr. Eck ett trumfkort i skjortärmen. Han bad Luther att förklara, varför Söndagen helgades i stället för den bibliska Sabbaten. Så här löd hans ifrågasättande riktat till reformatorn: ”Skriften lär: ’Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat’, och så vidare. {Andra Moseboken 20:8-10.} Ändå har kyrkan ändrat Sabbaten till Söndag på eget bevåg, och för det saknas det stöd i Skriften.”¹²

Eck hade en poäng, som Luther inte kunde förneka. I sin strid mot kyrkliga traditioner hade reformatorn ännu inte fått grepp om vilodagsfrågan.

I dag upprepar kyrkliga forskare Ecks ifrågasättande. John A. O’Brien frågar i sin aktuella bästsäljare (1977), *The Faith of Millions*: ”Eftersom Lördag, inte Söndag, specificeras i Bibeln, är det inte märkligt, att icke-katoliker – som bekänner sig hämta sin tro direkt från Bibeln och inte från Kyrkan – håller Söndagen i stället för Lördagen? ... Deras hållande kvarstår som en påminnelse om Moderkyrkan, från vilken de icke-katolska sekterna bröt sig loss – likt en gosse, som springer bort hemifrån, men har kvar en bild av sin mor eller en lock av hennes hår i fickan.”¹³ Kanske protestanter borde fråga sig, varför de iakttar Söndagen, eftersom traditionen uppenbarligen är dess ursprung. Något att tänka på, inte sant? I fall Du önskar, att fördjupa Dig i vilodagsfrågan, sänder jag Dig gärna min bok *When God Made Rest*.

I frågan om Sabbat mot Söndag ser vi, att kyrkan uppfyller Danielsboken 7, genom att åberopa sin myndighet, att förändra ”heliga tider och lagar”. Så återstår det en sista punkt, innan vi säkert kan identifiera den medeltida, antikristna makten:

4. ”de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid.”

Vilken profetisk tidsperiod har vi här? Reformatorerna förstod, att dessa tre och en halv tider stod för 1 260 års påvlig överhöghet. Hur räknade de ut detta? De lade märke till, att samma tidsperiod nämns tre gånger i Uppenbarelseboken. Den omtalas på exakt samma sätt, som i Danielsboken (tid, tider och en halv tid) i kapitel 12:14. I kapitel 12:6 omtalas den som 1 260 dagar, och i 13:5 betecknas den som 42 månader.

Är de 1 260 dagarna bokstavliga eller symboliska? Håll i minnet, att i Bibeln står kortvariga djur för hundratals år av mänskligt styre. Alltså rör det här sig om mer, än 1 260 bokstavliga dagar. Det hela klarnar, när vi inser, att i symboliska profetior är en dag ett år. Se Hesekiel 4:6.

Nu begriper vi, varför reformatörerna tolkade de 1 260 dagarna som 1 260 år. Så långt tillbaka som på slutet av 1100-talet tillkännagav den katolske lärde personen Joachim från Floris – inkallad för att besvara anklagelser om kätteri – att de här 1 260 dagarna representerade 1 260 år av kyrklig makt.¹⁴ Och så långt bakåt som på 800-talet trodde flera granskare av Ordet detsamma.

Historien bekräftar deras forskning. Kommer Du ihåg 538, året för krossandet av den sista upproriska stammen? Var det bara en tillfällighet, att exakt 1 260 år senare stormade Napoleons armé Vatikanen, detroniserade påve Pius IV, och drev honom i landsflykt, där han dog? Det tror inte jag. Påvestolens långa valde på Medeltiden hade nått sitt slut i och med en synnerligen remarkabel uppfyllelse av Bibelns profetia!

Av vårt studium av Danielsboken 7 framgår, varför reformatörerna drog den slutsats de gjorde om den antikristna makten. Nå, medan vi kan finna deras efterforskningar vara övertygande, måste vi samtidigt vara rättvisa. Kom ihåg, att allt sedan tidig kristen tid, tillämpades beteckningen *katolsk* på hela den kristna mittfåran – den betydde helt enkelt Kristi ”allmänna” kropp på jorden. Alltså delar vi alla på sätt och vis en ”katolsk” bakgrund.

Här har vi något annat att fundera på. Kristendomen härstammar från judendomen, men det hindrar inte vår uppskattning av vårt hebréiska arv. Likadant med vårt katolska arv. Vi protestanter godtog ny sanning, som vände på avfallet i Rom, men vi har fortfarande rötter där. Romersk-katolska Kyrkans historia är också vår historia, på gott och ont.

Ofta har det inneburit något gott. Trots felen på den medeltida kyrkan, bör vi inte blunda för det positiva. Kloster upprätthöll sjukhus och gav omsorg åt föräldralösa och änkor. Och vi är alla kyrkan skyldiga tacksamhet, för att nogsamt ha bibehållit Skriften.

Olyckligtvis hölls Biblar fastkedjade vid klosterväggar. Allmogen måste förlita sig till information i andra hand om Skrifterna. Sedan Erasmus hade översatt Nya Testamentet från latin, förpassade Rom omgäende Guds Ord till sin ”Förteckning över Förbjudna Böcker”.¹⁶

Utan tvivel hade den medeltida kyrkan gjort avkall på den sanna tron. Under ett tag på 1400-talet tävlade tre påvar om makten. Var och en uteslöt de andra, och var och en stämplade de andra med beteckningen Anti-Krist. Eftertänksamma kristna undrade, om de rivaliserande påvarna alla hade rätt i sina bedömningar av varandra.

Men tiderna har, som bekant, förändrats. Sedan 1960-talet, då påve Johannes XXIII verkligen öppnade ”fönstret på glänt”, har många katoliker studerat Bibeln på egen hand. De är inte längre beroende av, att kyrkan skall säga till dem, vad de skall tro och göra. De är medvetna om sin brottningskamp gällande kyrkans myndighet i frågor som födelsekontroll, påtvingat celibat för präster, och liknande ämnen. Dagens katoliker förtjänar andra kristnas brinnande böner.

Bör kyrkosamfundet tvinga samvetet, eller är Bibeln den enda regeln för tron? Samma grundläggande fråga ställde reformatörerna på 1500-talet. Uppenbarligen har kyrkan aldrig riktigt löst frågorna, som Reformationen orsakade.

Vissa oegentligheter har rättats till, och kyrkan har anpassat sig till demokratin här i Amerika. Dock förkastar Rom fortsatt Bibeln som enda regel för tron. På senare år bestraffades den tyske teologen Hans Küng för, att ha ifrågasatt påvens förmåga, att tala med ofelbarhet. Många katoliker oroar sig för riktningen bort från de framsteg, som gjordes vid Andra Vatikankonciliet.

Jag räknar många katoliker som några av de finaste kristna jag känner, och jag beundrar storligen de präster och nunnor världen över, som troget tjänar på avlägsna missionsfält. Många har stått troget för Kristus under förföljelse i gudsförnekande samhällen, där vissa protestanter har gett vika på vissa punkter. I nästa kapitel går vi igenom, hur reformerta kyrkor till stor del har övergett sitt profetiska arv.

Av historien framgår, att nordamerikanska katoliker har måst utstå oförskämdheter och fördomar. Till exempel under presidentvalskampanjen 1960 hotades den katolske kandidaten Kennedy av möjligt nederlag på grund av religiösa fördomar. Han tog upp ämnet inför en grupp protestantiska pastorer i Houston, där han lovade, att han skulle skydda alla amerikaners religiösa rättigheter, genom åtskillnad mellan kyrka och stat.

Som bekant, vann Kennedy valet, och han höll sitt löfte. Men i dag tycks vi ha glömt det, som han insåg vara så väsentligt – skyddet av gränslinjen mellan kyrka och stat. Förenta Staterna har gått så långt i hopblandningen av politik och religion, att vi år 1984 sände en ambassadör till Vatikanen – vilket knappt utlöst några allmänna protester alls.

Håller vi på, att ramla utför stupet och landa i ett medeltida system med förening mellan tro och politik? Kommer vi att upphäva trosfriheten under en militär eller ekonomisk kris? Förutsäger Bibeln förföljelse i den yttersta tiden?

Vilka vedermödor vi än må möta i framtiden, kan vi – pris ske Gud! – finna trygghet i Herren Jesus Kristus.

Charles Glass, mångårig amerikansk journalist, upplevde en sann nattmara, då han begav sig till Södra Beirut, för att undersöka ett nyhetstips. Plötsligt spärrade två bilar hans väg. Innan han visste ordet av, hade han tillfångatagits av terrorister.

Sedan följde två månader med elände och ensamhet, avbrutna av skräckfyllda ögonblick. Så en natt hörde Glass, att vakterna snarkade. Nu hade tillfället kommit! Genom att kravla sig ut ur ett fönster och ned på en balkong, flydde han.

Omkring klockan 02.00 störtade han sig in i lobbyn på Summerland Hotel och ropade: ”Jag heter Charles Glass. Jag behöver ett gömställe.”

En trygg plats ordnades, och inom kort var han tillbaka i familjens säkra famn.

Vän, när världen bereder sig för ett avgörande vid Harmagedon, behöver vi också en tillflyktsort. Vi behöver Guds skyddande armar om oss.

Varför inte öppna hjärtat för Honom just nu och säga: ”Jag behöver ett gömställe”!

1. ”Children’s Crusade”, i *Grolier’s Academic American Encyclopedia*, elektronisk utgåva.
2. C. Mervyn Maxwell: *God Cares* (Pacific Press Publishing Association, Boise, Id., 1981), Band 1, s. 294.
3. ”Huguenots”, i *Grolier’s Academic American Encyclopedia*, elektronisk utgåva, beräknar 30 000-70 000 offer under Bartolomeimassakern.
4. Anförts i *S.D.A. Bible Students’ Source Book* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Assn., 1962), sid. 465, 466.
5. LeRoy Froom: *The Prophetic Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review & Herald, 1954), Band 2, sid. 528, 784.
6. Anförts i Maxwell, Band 1, s. 160. (Betoning tillfogad.)
7. Herdebrev ”Kristnas huvudsakliga Plikter”, den 10. Januari, 1890. Anförts i Maxwell, Band 1, s. 131.
8. ”The Reunion of Christendom”, den 20. Juni, 1894. Anförts i Maxwell, Band 1, s. 131.
9. ”Torture”, *New Catholic Encyclopedia*.
10. ”Inquisition”, *samma*.
11. Se Lucius Ferraris: *Prompta Bibliotheca*, 8 band. (Venezia: Caspa Storti, 1772), artikeln ”Papa II”. Anförts i Maxwell, Band 1, s. 134.
12. Johann Eck: *Enchiridion of Commonplaces of John Eck Against Luther and Other Enemies of the Church*, översatt av F. L. Battles, andra upplagan (Grand Rapids, Mich.: Calvin Theological Seminary, 1978), Band 8, s. 13. Anförts i Maxwell: *God Cares*, Band 1, s. 134.

13. John A. O'Brien: *The Faith of Millions* (Huntingdon, Ind.: Our Sunday Visitor, 1974), sid. 400, 401.

14. Froom, Band 1, s. 713.

15. *Samma*.

16. Jeremy C. Jackson: *No Other Foundation* (Westchester, Ill.: Cornerstone Books), s. 131: "Det här stora forskningsarbetet [Erasmus' Nya Testamente] hedrades på ovanligt sätt, genom att sättas först i raden av förbjudna böcker av den romerska kyrkan, då den lanserade sitt "Index" över förbjudna verk."

Kapitel 5. Anti-Krists Inbördeskrig

Följ med mig till den vackra regionen Toscana i norra delen av mellersta Italien. När vi seglar uppför floden Arno, kommer vi till staden Pisa, en ort med fascinerande historia.

På Romarrikets tid utgjorde Pisa en viktig hamn för rikets flotta. På Medeltiden ökade stadens ekonomiska och politiska betydelse. I dag är Pisa känt för sitt universitet, konstskatter och historiska landmärken.

Mest känd av Pisas attraktioner är Lutande Tornet, som har slagsida med 4,8 meter åt ena hållet. Som besökare där, har jag förvånats över, att det inte har trillat!

Uppe på Pisas lutande klocktorn sägs vetenskaparen Galileo för nästan fyra hundra år sedan ha utfört sina försök med tyngdkraften. Senare riktade han sitt nybyggda teleskop mot skyn, varvid han uppdagade berg på månen och fläckar på solen. Han kom också på, att den polske astronomen Copernicus hade haft rätt – jorden snurrar likt alla andra planeter, medan solen står stilla.

Galileo, sin tids främste vetenskapsman, kände till manövrerandet inom politiken. Han namngav Jupiters fyra satelliter, som framträdde i hans teleskop, efter storhertigen i Toscana, i hopp om, att charma sig hela vägen till anställning hos storhertigen. Det fungerade. Från denna till synes säkra ställning trodde Galileo sig kunna marknadsföra sin nya insikt om vårt solsystem. Det fungerade inte lika väl.

Du förstår, Galileo hade kränkt både katoliker och protestanter med sina upptäckter. Till och med Martin Luther sade ifrån: ”Folk lyssnar till en gröngöling till astronom, som har försökt att påvisa, att *jorden* roterar, ... men det heliga Ordet säger oss, att Josua beordrade *solen* att stå stilla, inte jorden.”¹ Reformatorn Jean Calvin tillkännagav: ”Vem skulle drista sig till, att sätta Copernicus’ myndighet över den Helige Andes?”²

Dock såg Galileo inget motsatsförhållande mellan vetenskapen och Bibeln. Han förklarade, att Gud i Sitt Ord koncentrerar Sig på andlig sanning och inte gärna rättar till missförstånd rörande vetenskapen. Fortidens Josua föreställde sig, att solen rörde sig över himlen, och därför står det så i Skriften, fastän jorden i själva verket går runt solen.

Ingen kunde på 1600-talet motbevisa Galileos slutsatser, men likväl brännmärkte kristna ledare honom som kättare. Sedan inkallade påve Urbanus honom, att stå inför den fruktade Inkquisitionen.

På spel stod Roms påstående, att det skulle styra över samvetet och vara ensam uttolkare av Bibeln. Eftersom kyrkan redan hade fördömt Copernicus’ åsikt som ”falsk och stridande mot den Heliga Skrift”, måste Galileo betvivla sitt teleskop eller finna sig i, att bli avrättad.

Hellre än att bli bränd på bål, tog Galileo tillbaka. Ändå dömde kyrkan den förödmjukade vetenskaparen till livstids husarrest på ”allvarlig misstanke om kätteri.” Detta för brottet, att lära ut det, som hela världen tror numera.

Året innan Galileo föddes, förberedde Rom sig på, att skrida till verket mot dem, som ifrågasatte dess myndighet. Kyrkan hade förlorat enormt många medlemmar till protestantismen. Fram till 1540-talet hade hela Skandinavien blivit protestantiskt, tillsammans med norra Tyskland, och väldiga områden i hela Europa. Något måste göras, för att hejda den vilda flykten från Rom.

Reformatorerna fordrade, att påven skulle sammankalla ett rådsmöte, för att dryfta deras föreställningar. Många kyrkoledare höll med om detta, ehuru ej av samma orsak. De önskade, att Rom skulle återställa sin myndighet och ena katolikerna, för att krossa Reformationen. I flera år tvekade påve Paulus III, men till sist sammankallade han kyrkans ledare 1545 till den norditalienska staden Trento.

Rådsmötet i Trento fortsatte av och till i årtal, medan debattens vågor flödade fram och åter, innan man kom till avslut 1563. Mötet innebar en historisk vändpunkt och väckte den gamla kyrkan till nytt liv. Mycket av det, som vi upplever i dagens katolicism, har vi fått från Trento.

Mötet korrigerade en del fel från det förflutna, men vägrade, att förändra kyrkans lärosatser. Kyrkans ledare bekräftade lärorna och gick till offensiven, lanserande Mot-Reformationen. Med hjälp av politisk styrning, militärmakt och Inkquisitionen återtog Rom omfattande territorier, som hade förlorats till protestanterna.

Jesuiterna var Mot-Reformationens stora stjärnor. Den nya prästorden utbildades intensivt för uppgiften, att vända tidvattenvågen tillbaka mot Reformationen. Två av deras framstående studerade personer, Luis de Alcazar och Francisco Ribera, grep sig an den mest allvarliga anklagelsen utslungad av protestanterna: Att Roms kyrka hade blivit Anti-Krist.

Alcazar gjorde gällande, att förutsägelseerna om Anti-Krist hade uppfyllts i det svunna genom det hedniska Rom, före påvarnas tid. Hans hållning blev känd som *preterismen*. Ribera, upphovsman till *futurismen*, lärde ut motsatt uppfattning. Han sade, att Anti-Krist skulle vara en *framtida* fiende till kristenheten. Hur som helst, om Anti-Krist var dåtida eller framtida, lyckades Jesuiterna med sitt uppsåt. De lindrade trycket, som vilade på påven.

Hur lyckades Ribera med, att förskjuta profetiorna om Anti-Krist till framtiden? Jo, genom att på ett smart sätt manipulera den sköna profetian i Danielsboken 9, där årtalet för Kristi födelse förutskickades.³ Ribera rev ut hjärtat i Danielsboken 9, genom att han ersatte Kristus med Anti-Krist. Så här bar han sig åt:

Såsom framgick av vårt studium i ett tidigare kapitel, förutskickade Daniel, att Messias skulle ”stadfästa förbundet” under den sjuttionde veckan (den sista av de sjuttio veckorna), och ”mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer.” Danielsboken 9:27. Allt detta inträffade, då Jesus dog och förhänget i templet revs itu, vilket symboliserade slutet på det gammaltestamentliga offrandet av djur. Men Ribera förnekade Kristi verk i, att stadfästa eller bekräfta förbundet. Han sade, att Anti-Krist skulle uppfylla Danielsboken 9 i framtiden.

Ribera saknade bibliskt stöd, för att tillämpa profetian på Anti-Krist. För det första, handlar så klart Danielsboken 9 om Kristi frälsande försoning på korset. För det andra, bekräftar förbundets Stiftare det där – Han slår inte sönder det, som futuristerna hävdar, att Anti-Krist kommer att göra. Slutligen ser vi inte Anti-Krist i någon profetia uppräta ett förbund med någon.

Riberas kluriga tolkning av Danielsboken 9 kallas i vår tid för ”glappteorin”. Du förstår, han skilde den sjuttionde veckan där från resten av profetian med ett glapp på många århundraden och förlade den till framtiden. Men texten påkallar ingalunda ett avbrott eller glapp mellan den sextionde och sjuttionde veckan i Danielsboken 9.

Äntligen hade Rom funnit ett svar på protestanternas beskyllning om, att kyrkan hade blivit Anti-Krist. Inte underligt, att katoliker överallt slöt upp kring Jesuiternas forskning! Riberas futurism blev särskilt populär. Hans briljante lärjunge kardinal Robert Bellarmine författade *Controversies*, ett verk i tre band, som gick emot Reformationen. Bellarmine vann stor berömmelse ibland katolikerna som ”de protestantiska kyrkornas störste motståndare.”

Som väntat, förkastade protestanterna den romersk-katolska futurismen. Av tjugofem prominenta reformerta skribenter mellan 1639 och slutet på det århundradet, kallade varenda en fortfarande påveinrättningen för Anti-Krist. Vidare försvarade de sin övertygelse om, att Kristus hade uppfyllt profetian om de sjuttio veckorna i Danielsboken.

Men förbluffande – otroligt – nog har protestanter under de två senaste århundradena över reformatorernas profetiska tro, genom att anta Jesuiternas futurism! Av kyrkohistoriens alla häpnadsväckande tilldragelser överträffar ingen det här! George Eldon Ladd, en aktad lärd i vår tid, dokumenterar detta i sin bok *The Blessed Hope*:

Antagligen kommer det som en chock för nutidens futurister, när de blir upplysta om, att den förste lärde person i förhållandevis modern tid, som återgick till den patristiska*, futuristiska tolkningen, var en spansk

Jesuit vid namn Ribera. År 1590 offentliggjorde Ribera en kommentar om Uppenbarelseboken som mottolkning till den förhärskande uppfattningen ibland protestanter, som identifierade påvedömet med Anti-Krist. Ribera tillämpade hela Uppenbarelseboken utom de tidigaste kapitlen på den yttersta tiden, i stället för på kyrkohistorien. Anti-Krist skulle vara en enda, elak person, som skulle tas emot av judarna och bygga upp Jerusalem på nytt, avskaffa kristendomen, förneka Kristus, förfölja församlingen och styra över världen i tre och ett halvt år.⁴ * Patristik är vetenskapen om kyrkofäderna. Övers. anm.

Intet tu tal om det, den protestantiska världen har lidit en kännbar förlust av sin profetiska tro. Hur inträffade det här avfallet?

Det hela började tidigt på 1800-talet borta på Brittiska Öarna. Edward Irving, förkunnare inom Skotska Kyrkan, började att intressera sig för Kristi andra ankomst och var en av grundarna av Samfundet för Profetisk Forskning. Tyvärr godtog han Riberas futurism och rent av översatte en bok skriven av en spansk Jesuitmissionär. Irving predikade med stor framgång. Han fångade Londonsocietetens intresse och talade en gång utomhus inför en publik på 12 000 i Skottland.

En Söndagsförmiddag år 1831 avbröt en kvinna talande i tungor Irvings predikan. Ovanliga experiment med troshelande följde. Den fördomsfria Irving hoppades, att det här kunde vara den Helige Andes verk. Han kom att intressera sig för sig andra tvivelaktiga läror, innan missnöjda medlemmar anklagade honom för kätteri och röstade bort honom från predikstolen.

Edward Irving dog förkrossad tidigt i 40-årsåldern. Ändå levde hans inflytande kvar. På grund av Irving, antog den irländske anglikanen John Nelson Darby Riberas futurism. Den uppriktige, unge mannen inledde resor runt om i Europa och korsade Atlanten till Förenta Staterna, spridande sina tros punkter överallt, dit han nådde. Fram till sin död 1882 kunde Darby ståta med nästan 100 studiegrupper enbart i Amerika, som var hängivna hans uppfattningar.

Efter Darbys död överräcktes futurismfacklan till C. I. Scofield, som sammanställde studieanmärkningarna i Schofield Reference Bible. Schofield-Bibeln, som först gavs ut 1909, är fortfarande enormt omtyckt i dag. Och sedan 1970, har Hal Lindsey's bästsäljare *The Late Great Planet Earth* övertygat millioner protestanter om, att de skall tro på futurismens lära om Anti-Krist.

Tänka sig – en avledande läromanöver från Roms kyrka, som den protestantiska världen, utan att tänka sig för, har tagit emot med öppna armar! Väntar oss ett oväntat möte med Anti-Krist vid Harmagedon beroende på all förvirring kring Bibelns profetior?

Nå, vi kan uppskatta dagens förnyade intresse för bibliska profetior och Jesu andra ankomst. Men alla, som är insiktsfulla rörande Reformationen, måste oro sig över, att protestanterna har förlorat sitt profetiska arv. Borde vi inte fortsatt gå i armkrok med reformatorerna?

Katolska Mot-Reformationen vann mera terräng, än Francisco Ribera gärna kunde ha föreställt sig. Kyrkan behövde inte längre bekämpa reformatorernas anklagelse om, att påvedömet var Anti-Krist. Nu vilar Rom tryggt i förvissningen om, att protestanterna lär ut dess futurism!

Vilken otrolig vändning, inte sant! Ligger vi inte illa till nu, sårbara för falska teorier om Anti-Krist?

Somliga skulle fråga: ”Vad spelar det här för roll, bara vi är uppriktiga kristna?” Men om vi *verkligen* är uppriktiga, tar vi Bibelns profetior på allvar, när de varnar för bedrägerier, eller hur?

Du kanske minns, att på Kristi tid kom okunskap om Bibelns förutsägelser många att förkasta Honom. De väntade sig en Messias, som skulle fördriva Roms ockupationsarmé, och då Jesus enbart helade de sjuka och väckte upp de döda, ansåg de Honom vara fel person! Även den trogne Johannes Döparen blev osäker härvidlag. Han sände ett par budbärare till Jesus med spørsmålet ”Är du den som skulle komma, eller skall vi vänta på någon annan?” Matteusevangeliet 11:3.

Dylika tvivel och falska föreställningar besvärade hela nationen. Kontroversen kulminerade under Kristi livs sista månader. I Johannesevangeliet kapitel 7 ser vi Jesus bevista Lövhyddohögtiden. Under den årliga hösthögtiden talades det "bland folket... mycket i det tysta om honom. En del sade: 'Han är god.' Andra sade: 'Nej, han vilseleder folket.'" Johannesevangeliet 7:12.

Debatten om Jesus rasade fram och tillbaka. Ånyo orsakade en populär feltolkning av Bibelns profetior, att Kristi åhörare betvivlade Hans identitet. De viskade sinsemellan: "Varifrån den här mannen är, det vet vi, men när Messias kommer vet ingen varifrån han är." Vers 27.

Du ser, många trodde, att Messias skulle framträda plötsligt och mystiskt ur tomma intet. Vad gällde Jesus, hade Han funnits på plats ett tag och kunde därför inte vara den Smorde. Åtminstone var det den gängse uppfattningen. Deras fullständiga okunnighet om profetiorna fick dem, att avvisa sin Frälsare.

Andra visste något mer om Skrifterna, men förkastade likväl Jesus. De förstod, att Messias skulle födas i småstaden Betlehem, vilket Jesus också hade gjort – men Hans bakgrund i Galiléen gjorde dem brydda. De höjde på ögonbrynen och undrade: "Inte kommer väl Messias från Galileen? Säger inte Skriften att Messias skall komma av Davids släkt och från Betlehem, den stad där David bodde?" Så uppstod för hans skull delade meningar bland folket." Johannesevangeliet 7:41-43.

En smula efterforskning skulle ha löst deras bryderi. För länge sedan hade Skrifterna förutskickat, att Messias skulle komma att bo i Nasaret, efter att ha fötts i Betlehem. Se Matteusevangeliet 2:23. Alltså ser vi, att felaktig information om profetior kan visa sig vara ändå värre, än ingen information alls. Folk tror sig veta, när de har farit alldeles vilse.

På Kristi tid brydde sig inte om, att studera Bibeln för egen del. För dem var detta avgörande: "Finns det någon i Stora rådet eller bland fariseerna som har trott på honom?" Johannesevangeliet 7:48. Med andra ord: "Är det någon berömd, som tror? Jag tänker inte rätta mig efter sanningen, förrän någon viktig religiös lärare går före."

Hör vi fortfarande folk säga så här i dag?

Du känner till den tragiska berättelsen från den tiden. Jesus motsvarade inte Israels förväntningar, så de godtog honom inte – och det berodde på deras ovilja, att undersöka profetiorna med öppet och villigt hjärta.

Svävar även vi i denna fara? Kom ihåg Paulus' varning för Anti-Krist: "Låt ingen bedra er på något sätt." Andra Tessalonikerbrevet 2:3. Uppmuntras vi till, att spana längs synranden efter någon framtida, antikristlig makt, när den hela tiden har blomstrat på vår egen bakgård?

Något att allvarligt tänka på.

Håll i minnet, att Guds folk inte kände igen Kristus vid Hans ankomst, eftersom de förväntade sig en annan sorts Messias, än den Bibelns profetia hade förutsagt. Kanske vi i vår tid inte kommer att kunna identifiera Anti-Krist på grund av liknande förvirring kring profetiorna. Kommer rent av vissa ovetande kristna att samarbeta med Anti-Krist, för att främja hans luredrejerier? Vilken upptakt det skulle vara till Harmagedon!

Tycker Du inte, att vi bör akta oss noga? I den här krisartade stunden står för mycket på spel, för att vi skall vara nonchalanta – eller lita blint på andra. Gud hjälpe oss, att själva studera Bibeln och sedan följa dess säkra profetiska ord.

1. Anført i B. Russel: *A History of Western Philosophy* (New York: Simon & Schuster, 1945), s. 528. Citerat av Wallbank med flera i *Civilization Past and Present* (Glennville, Ill.: Scott, Foresman & Co., 1969), s. 554. Betoning tillförd.

2. *Samma*, s. 528.

3. Vänligen se vår utläggning om Danielsboken 9 i kapitel 2 av föreliggande bok.

4. George Eldon Ladd: *The Blessed Hope* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1956), sid. 37, 38.

Kapitel 6. Det hemliga Uppryckandet

”Där körde jag på motorvägen och helt plötsligt inträffade det rena galenskapen... bilar for åt alla håll... och alla var förarlösa. Jag har då aldrig varit med om maken! Det här måste vara en invasion från yttre rymden!”

Vad har vi här då – en dröm? En nattmara? Eller kanhända rent av en religiös, fiktiv rysare? Den här livliga scenen är hämtad ur *The Late Great Planet Earth*¹, Hal Lindseys bok om ”uppryckandet” och jordens sista kris.

Uppryckandet är, enligt Lindsey, Jesu plötsliga, tysta och osynliga ankomst, för att rycka bort de heliga från denna värld. Sedan följer sju års vistelse innanför Himmelsens pärlportar, varefter Jesus återvänder hit, för att betvinga Anti-Krist vid ett avgörande – Slaget vid Harmagedon.

Ett i sanning fängslande scenario! Inte att undra över, att kristna allestädes är upprymda över det. Du har säkert sett klistermärkena på bakre stötfångaren: ”Varning: Föraren kommer att ryckas upp när som helst”. Eller: ”Om jag rycks upp, ta ratten”.

Detta kommer att snart inträffa, tror anhängare av det hemliga uppryckandet. De hänvisar till staten Israels grundande 1948 och påminner om Jesu uttalande: ”Detta släkte skall inte dö, förrän allt detta händer.” Matteusevangeliet 24:34. Uppryckningstroende har räknat ut, att ett släkte är detsamma som fyrtio år eller så. Därför bör världens slut inträffa omkring 1988.

Men vänta nu. Det hemliga uppryckandet är redan kraftigt försenat. Det borde ha inträffat omkring 1981, för att de sju plågsamma åren skulle ha inletts på jorden. Därpå var det meningen, att Kristus skulle återvända till jorden med Sina heliga år 1988. Detta lärdes ut av många uppryckningstroende på 1970-talet.

Nå, Du kan föreställa Dig, hur milliontals av dem kände det, då Kristus inte kom, för att ta med dem till Himmelriket vid den tidpunkten. *Chicago Sun Times* rapporterade, att femtio medlemmar av Lighthouse Gospel Foundation sade upp sig och sålde sina tillhörigheter i väntan på uppryckandet den 28. Juni, 1981. En av deras medlemmar, en ung medicine doktor, vittnade: ”Jag har aldrig känt sådan frid, sådan översvallande glädje.”

Jag undrar, hur han kände det, då hans profetiska förväntningar inte uppfylldes.

Inte ens till dags dato har Kristus återkommit för Sitt folk, så uppryckandet har måst ges ett nytt datum. Likväl säger man oss, att det *kommer* att inträffa när som helst. Vilket ögonblick som helst skall Jesus komma, för att i lönndom förflytta Sitt folk till Himmelen.

Många kristna tror detta helhjärtat. Många andra kristna anser, att uppryckningsfolket har fått saker och ting om bakfoten. Hur kan vi finna ut sanningen? Jo, genom att slå upp Bibeln.

För det första ser vi, att ordet *rapture* {uppryckande} inte finns i den engelska Bibeln. Det kommer från ett latinskt ord med innebörden ”att bära bort”. När detta tillämpas på allmänt godtaget religiöst vis, betyder det, att bli bortburen vid Herrens ankomst. Ordet, som har översatts med *rapture/uppryckande*, förekommer i den latinska tappningen av Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17:

”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.”

Tänk Dig, hur underbart det kommer att bli, att höra Jesus ropa av fröjd, när Han sänker Sig ned från Himmelriket, för att ta med Sig oss hem! Och att lyssna till det mäktiga ljudet från Guds basun. Kristi ankomst för Sitt folk kommer att bli alla tiders mest ljudliga, mest anslående händelse.

Ja, med tanke på allt detta ropande och trumpetande undrar man just, hur hemligt uppryckandet verkligen kommer att bli! Kanske det inte sker i hemlighet alls.

Uppenbarligen inte. Och när jag kommer att tänka på det, varför skulle Jesus behöva smugla oss upp till Himmelen? Hur mycket mera passande för vår kommande Kung, att tränga genom molnen och kalla oss hem. Sådan är Bibelns lära.

Många anhängare av uppryckningsläran blir förvånade, när de blir varse, att Bibeln aldrig säger, att Kristus skall anlända på ett ögonblick. I stället heter det, att när Jesus anländer, skall ”*alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick*”, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas.” Första Korintierbrevet 15:51, 52.

Du förstår, våra kroppars övergång från dödlighet till odödlighet kommer att ske ögonblickligen – men själva Kristi ankomst skall vara tillräckligt högljudd och lång, för att basuner skall ljuda. Lägg märke till Jesu egna ord:

”Då skall Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet. Med starkt basunljud skall han sända ut sina änglar, och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra.” Matteusevangeliet 24:30, 31.

Var och en på jorden, frälst som förlorad, kommer att bli medveten om, att Jesus har anlät, för att samla Sina utvalda. Nå, Bibeln säger, att Jesus kommer oväntat som en tjuv om natten. Men betyder det, att världen inte blir varse Hans ankomst, när den inträffar?

Vi minns Pearl Harbor den ödesdigra morgonen den 7. December, 1941. Fastän amerikanska underrättelsetjänsten hade varskott om en nära förstående attack, tog japanerna oss på sängen. Deras anfall var en noga bevarad hemlighet, men då bombplanen dök ned ur skyn, förstod alla, vad som höll på att hända.

Likadant blir det vid Jesu återkomst. Trots världsomfattande varningar, kommer de icke frälsta att tas med överraskning – men de kommer förvisso att bli medvetna om Kristi närvaro.

Vad sker med dem, som inte är redo, att möta Jesus? Kommer de att ges ett ytterligare tillfälle, att ångra sina synder? Ja, det säger anhängarna av det hemliga uppryckandet. Förvisso kommer de att behöva överleva en förfärlig tids prövningar, men de kan alltjämt bli frälsta.

Här måste vi göra ett avbrott, för att ställa en oroväckande fråga: Tänk, om idén med ett andra tillfälle inte stämmer – tänk, om mänsklighetens prövning upphör i och med Kristi ankomst? Låt oss se, vad Bibeln säger oss:

”Som det var på Noas tid, så skall det vara under Människosonens dagar. Folk åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken och floden kom och gjorde slut på dem alla.” Lukasevangeliet 17:26, 27.

Du vet, hur det förhöll sig på Noas tid: Verksamheten pågick som vanligt, tills den fatala överraskningen föll från skyn. Alla, som hade försummat att ge akt på Guds varning, förlorade livet. ”På samma sätt skall det vara den dag då Människosonen uppenbarar sig.” Lukasevangeliet 17:30.

Efter Kristi återkomst kommer döda kroppar att ligga kringspidda över hela jorden. Jovisst, Jesus sade, att somliga skulle tas med och somliga lämnas kvar – men de kvarlämnade kommer då att vara döda:

”Den natten skall två ligga i samma säng. Den ene skall tas med och den andre skall lämnas kvar. Två kvinnor skall mala tillsammans. Den ena skall tas med och den andra lämnas kvar.’ De frågade honom: ’Var då, Herre?’ Han svarade dem: ’Där den döda kroppen ligger, där kommer gamarna att samlas.’” Lukasevangeliet 17:34-37. Alltså kommer Jesus att ta med Sig alla, som är redo att möta Honom, till Himmelen. Alla, som inte är redo, kommer att

ligga döda på marken – och där kommer de, tragiskt nog, att bli föda åt asgamar. Inget andra tillfälle! Börjar Du, att skönja det farliga med läran om det hemliga uppryckandet? I fall våra ofrälsta vänner och släktingar inte fattar sitt beslut före Kristi ankomst, kommer de aldrig att bli frälsta. Såsom Guds Ord formulerar det: ”Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag.” Andra Korintierbrevet 6:2.

Alltså förstår Du, att det hemliga uppryckandet är helt enkelt obibliskt. Det är en medeltida myt – en rest från Mot-Reformationen på 1500-talet, som vi studerade i förra kapitlet.

Lärda protestanter trodde alla under Reformationens dagar, att Kristi ankomst för Sitt folk skulle vara allt annat, än hemlig. En gammaltestamentlig profetia i Danielsboken övertygade dem om den saken. Låt oss betrakta beläggen i Danielsboken 2. Här finner vi en dröm, som Gud gav till en forntida monark. Se det fascinerande dramat utspela sig.

Kungen: Nebukadnessar av Babylon. Tiden: 600 år före Kristus. Hjälten för dagen: Åter igen Daniel, den tonårige fången från Juda, som nu hade upphöjts till det kungliga hovet.

Gud ville väcka den stolte styresmannens uppmärksamhet, så Han gav Nebudkadnessar en dröm den natten – bara för att denne skulle glömma innehållet fram till gryningen. Kungen mindes bara, att han måste ha drömt något omvälvande och betydelsefullt.

I sin desperation fordrade Nebukadnessar, att hans synska rådgivare skulle återge drömmen för honom, som han hade glömt, och dess tolkning. De borde ju veta! Men då de inte gjorde det, dömde han dem alla till döden. Och eftersom kungen inte kunde skilja ett medium från en profet, föll dödsdomen även över Daniel.

Daniels liv stod på spel, så han bad om audiens hos kungen. Han bad om tid för, att be till sin Gud och lovade, att han skulle återkomma med både drömmens innehåll och dess betydelse. Det gick kungen med på.

Nå, svek Gud Daniel? Inte det minsta. I en nattlig syn visade Han Sin unge profet, vad kungen hade drömt och dess innebörd.

Nästa morgon begav Daniel sig hastigt till palatset, där kungen väntade ivrigt. Kunde den här blygsamme, unge fången alls klara av det, som hans trofasta rådgivare hade misslyckats med? Vi läser historien från och med Danielsboken 2:31. Lyssna nu tillsammans med kungen, när Daniel återberättar drömmen:

”Du, o konung, såg i din syn en stor staty framför dig, och den var hög och dess glans överväldigande. Den var förskräcklig att se på.”

Kungen tittar noga på Guds budbärares ädla anlete, när denne fortsätter: ”Huvudet på statyn var av fint guld, bröstet och armarna av silver, buken och höfterna av koppar. Benen var av järn, och fötterna delvis av järn och delvis av lera.” Verserna 32, 33.

Fullständigt förtrollad, stirrar Nebudkadnessar – stolt monark över Babylons mäktiga imperium – förbluffad på Daniel. Denne Himmelens Guds ödmjuka tjänare återger med skrämmande precision drömmen, som hade lämnat kungens minne.

Daniel fortsätter: ”Medan du såg på den revs en sten loss, men inte genom människohänder, och den träffade statyns fötter av järn och lera och krossade dem. Då krossades alltsammans, järnet, leran, kopparn, silvret och guldets, och allt blev som agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det så att man inte längre kunde finna något spår av det. Men av stenen som hade träffat statyn blev det ett stort berg som uppfyllde hela jorden.” Verserna 34, 35.

Kungen återupplevde den omtumlande scenen. På nytt såg han den majestätiska bildstoden med sitt huvud av glittrande guld, sitt bröst och sina armar av polerat silver. Igen skådade han kroppen och låren av koppar, benen av solitt järn, och märkligast av allt, blandningen av järn och lera, varav fötterna bestod. Men varför följdes guldets av silver, och silvret av koppar? Vad innebar den väldiga sten, som slog omkull statyn? Kunde Daniel säga honom det?

Lutande sig framåt på tronen, väntade monarken andlöst på Daniels tolkning. Och nu infann sig ögonblicket, som han hade väntat på: ”Du, o konung, ... är det gyllene huvudet.” Verserna 37, 38.

”Så smickrande!”, tänkte Nebukadnessar. Så passande, att hans välde skulle avbildas genom huvudet av guld. Kallade inte den tidens historiker, då allt kom omkring, Babylon för ”guldriket”?

Men så följde det dystra nyheter om Babylon. Nebudkadnessar höjde sina kungliga ögonbryn, då Daniel fortsatte: ”Men efter dig skall det uppstå ett annat rike, obetydligare än ditt”. Vers 39.

Vad? Skulle hans rike upphöra? Skulle det komma ett annat rike efter Babylon, som dessutom var ringare!

Ja, Babylon skulle inte bestå för evigt. Det var bara det första i en rad riken, som skulle följa i varandras ruiners fotspår. Persern Koresh skulle komma att erövra Babylon redan på Daniels tid. Detta inträffade under Belsassars festmåltid – minns Du skriften på väggen? {Danielsboken 5.}

Medernas och persernas dubbelmonarki, framställd genom de två silverarmarna på bildstoden, härskade under två århundraden. I dag ligger även det i ruiner, ty profetian hade förklarat, att ”ett tredje rike av koppar... skall regera över hela jorden.” Vers 39.

Riket av koppar var Grekland, under Alexander den Stores ledning. Denne äregirige ledare nådde kulmen på sina blixtnabba erövringar under Slaget vid Arbela, 331 år före Kristus. Vid den otroligt låga åldern 25 år härskade han över allt, som han kunde fästa blicken på – men sju år senare var han död. Så snabbt falnar jordisk ära.

Härefter dök det fjärde riket, av järn, upp. Detta måste vara Rom, det från historien välbekanta järnriket. Under detta väldes dagar levde och dog Jesus. Romerska soldater tjänstgjorde vid korsfästelsen, och Hans grav förseglades med ett romerskt sigill.

Fyra världsriken. Och borde man inte vänta sig ett femte efter det fjärde, som skulle uppstå på ruinerna av det fjärde?

Men icke. Den gudomliga förutsägelsen uttalar i vers 42: ”Och att du såg fötterna och tårna vara delvis av krukmakarlera och delvis av järn, det betyder att det skall vara ett splittrat rike”.

Något nytt här. En förändring skulle inträda, en splittring. Och skedde denna? Ja. På 300- och 400-talen framträdde flera nya nationer inom Väst-Roms gränser. Kejsarnas mäktiga välde föll sönder inför barbarers ursinniga anfall, och i dess ställe har vi de välkända nationerna Tyskland, Frankrike, Schweiz, Portugal, England, Spanien och Italien.

Min fråga är: Skulle människor, genom sin visdom, kunna förutsäga framtiden med dylik precision? Nej. De uppfyllda, bibliska profetiorna har satt en gudomlig stämpel på Bibeln. Men nu kommer vi till vers 43. Den är, vad vi har väntat på: ”Att du såg järnet vara blandat med lerjord betyder att människor skall blanda sig med varandra genom giftermål men att de inte skall hålla samman, lika litet som järn kan förenas med lera.”

Vad tror Du om det här? Sju ord omöjliggör ytterligare världserövring: ”men att de inte skall hålla samman”. Europa kommer aldrig att hålla samman under ett styre, enligt profetians säkra ord.

Vi kan lägga märke till ett intressant mönster i världens historia. Nebudkadnessar hade inga svårigheter med, att styra världen, det hade inte heller Koresh eller Alexander eller de romerska kejsarna. Men så ändrades allting. Sedan Romarrikets dagar, har historien varit som en trasig LP-skiva. Den förtäljer berättelsen om varje tilltänkt diktator i ett envetet ord: ”Förlust, förlust, förlust!”

Detta enda ord berättar historien om Karl den Store, Ludvig XIV, Napoleon, kejsar Wilhelm, Hitler och varje drömmande enväldshärskare, som må framträda. Och bakom det här ligger en profetia i tungviktsklass.

Napoleon hade verkat vara ödets Stålmän. År 1799 tog han grepp om Frankrike och satte i gång med, att förena de återstående delarna av väldet i Europa. Men som bekant använde Gud hertigen av Wellington, för att på ett dramatiskt sätt uppfylla Danielsboken 2 vid Waterloo, då Napoleons föresatser om ett världsrike föll samman.

Så gick det 100 år. Sedan lanserade kejsar Wilhelm samma idé år 1914, och vi vet, hur det slutade. Medan nyheter om färsk katastrofer strömmade in från varje front, lades en korpral tjänstgörande vid de sammanbrytande tyska linjerna in på lasarett. Det tycktes inte vara något särskilt fel på honom, men han verkade så fullständigt tillintetgjord, att sjukhuset gav honom en säng.

Så vände den trotsige soldaten ansiktet mot väggen och vägrade, att kännas vid Tysklands förlust. Två dagar senare reste Adolf Hitler sig från sängen och lämnade sjukhuset med en feberaktig önskan om, att samla världen under sitt banér. Och även den historien har skrivits i aska med millioners blod och tårar.

Hitler var redan dömd, att misslyckas av Guds Ord i Danielsboken 2. Han, som känner slutet från början, säger att Romarrikets brutna delar aldrig kommer att hålla samman. Tid efter annan har både militära ledare och fredsinstitut försökt och misslyckats på grund av dessa enkla ord: ”de inte skall hålla samman”. Alla försök till ett enat Europa är dömda, att misslyckas.

Och nu har vi nått fram till alltings klimax, nationernas öde – Ditt öde och mitt – som står skrivet i Danielsboken 2:44: ”Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt inte skall överlämnas till något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men själv{t} skall det bestå för evigt.”

Gud skulle inte upprätta Sitt rike på Babylons eller Persiens eller Greklands eller Roms tid, utan i vår tid.

Och lägg märke till, att Kristi rike kommer att göra slut på alla andra riken på denna jord. Då upphör livet på jorden, utan något andra tillfälle till syndaånger. Och uppryckandet kommer ej att ske i hemlighet – denna tidsåldrarnas stora kulmen kommer att ses och höras av alla.

Verkligen vidunderliga nyheter! Det här är inte sensationalism, inga vilda eller fantasifulla spekulationer om profetiorna. Danielsboken 2 bringar oss det osvikliga budskapet från Guds Ord, att nästa stora tilldragelse i historien blir vår Herre Jesu Kristi ankomst i makt och härlighet.

Vän, har Du ställt Dig på Guds sida? Nu är rätta tiden, att göra det. Nu är frälsningens dag inne.

Kungen kommer! I fall Hans anländande inte passar in i Dina planer, ändra då för allt i världen på Dina planer. Gud kommer att bistå Dig.

1. Hal Lindsey: *The Late Great Planet Earth* (New York: Bantam Books, 1979), sid. 124, 125.

Kapitel 7. Planeten Jordens nya Tidsålder

Ett märkligt ljud välkomnade den gryende dagen på Mount Shasta. Det kusliga mässandet sjönk och steg över de kyliga sluttningarna, då fyrtio unga Californiabor sträckte armarna mot den stigande solen. Sedan höll de varandras händer och började att nynna, tillsammans med 5 000 andra deltagare på berget.

Ovanliga uppträdanden är inget nytt här ute i California, men det här översteg det typiska sommarteriet. ”Harmoniskt närmande”, kallade man det för. Över hela världen den Söndagen samlades troende inom ”New Age/Nya Tidsåldern” på trettiosex ställen, som de betraktar som heliga. De möttes, för att välkomna en Ny Tidsålder av fred och kärlek på platser som Grand Canyon, pyramiderna i Egypten och på berget Fuji i Japan.

I månader hade anhängare av den Nya Tidsåldern studerat forntida profetior från Nord-Amerikas indianer, som de kopplade ihop med kalendrarna för solens tillbedjan hos Syd-Amerikas maya- och aztekindianer. De drog slutsatsen, att planeters särskilda placering i rak linje och stjärnbilders inbördes gruppering Söndag och Måndag, den 16. och 17. Augusti, 1987 skulle åstadkomma renande energi för vår planet.

Troende på en Ny Tidsålder såg ett unikt tillfälle – det här troddes vara första gången på 23 412 år, som himlarna hade intagit en så välsignande ställning. Emile Canning, ledare för gruppen på Mount Shasta, bönföll så här: ”144 000 soldansare fyllda med solen kommer att hälsa den Nya Tidsåldern. Se till, att Du själv blir en av de 144 000, en av de dansande solarna.” Världsfred och bortavaro av katastrofer skulle bli frukten härav.

De uppnådde det önskade antalet den Söndagen – ja, mer än de behövda 144 000 soldansarna. Men deras hopp om en Ny Tidsålder förfelades. Den kvällen kraschade Northwest Flight 255 i Detroit, den näst värsta flygplansolyckan i Förenta Staternas historia. Knappast det, som New Age-troende hade väntat sig av sina besvärjelser.

Veckoskiftet gick också utan de omfattande iakttagelser av UFO:n, vilka somliga hade förutsagt. Det måhända närmaste ett utomjordiskt besök rapporterades av en av de boende i Shasta: ”Vi ser en figur på vår TV, som påminner något om en duva med två utsträckta vingar – det här kan vi inte förklara.”

Nå, kanske en TV-reparatör kunde göra det.

Eller kanske inte. Något överstigande det löjliga var i görningen. Den Nya Tidsålderns rörelse hade fattat andevärldens hand. Tilldragelser under veckoskiftet innefattade ”kanalisering”, där kända avlidna personer sades ha uppgett sina harmoniska önskingar genom spiritistiska medier. På en äng nedom Shastas av barrträd täckta sluttningar betalade 200 pilgrimer från Los Angeles \$35, för att få reda på, vad aposteln Johannes verkligen sagt om denna nya tidsålder. I sitt nytestamentliga evangelium anförde han Jesu ord: ”I min Faders hus finns många rum. ... jag går bort för att bereda plats åt er.” Sedan lovade Han: ”skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.” Johannesevangeliet 14:2, 3.

Vilken underbar evighet vi kommer att tillbringa med Herren Jesus Kristus! Denna nya tidsålder inleds i och med Kristi ankomst i makt och härlighet, såsom Bibeln förklarar. Föreställ Dig den fantastiska scenen: Guds Son tränger igenom de välvda himlarna, Han färdas nedför skyarnas stjärnbeströdda motorväg, åtföljd av myriader av änglar. Så ropar Han med åskliknande röst: ”Vakna, Ni som sover i jordens mull! Stig upp till evigt liv!”

Och nära och kära, som Du har förlorat, kommer att höra. Rösten kallande de döda, kommer att höras världen över. Familjer kommer att återförenas. Barn ryckta bort av döden, kommer åter att läggas i sina föräldrars famn. Vilken återföreningsdag!

När de uppståndna heliga dras upp, för att möta Jesus, förenas vi ännu levande med dem i luften. Föreställ Dig känslan! Vi trotsar tyngdkraften och svävar genom himlen. Utan rymddräkt, seglar vi förbi stjärnorna upp till vårt himmelska hem.

Och när vi är framme, möts vi av ett sagolikt välkomnande. Änglar, som vimlar omkring oss, sjunger Guds lov. Vi sätter oss ned till en välkomstbankett bättre, än jordens finaste kvällsvard. Och bäst av allt, den himmelske Fadern kommer att visa oss runt i vårt himmelska hem.

Vilket hem det kommer att vara! Herrgårdar – hur kommer de att te sig? Säkerligen härligare, än de förnämsta boningarna på jorden. Jag kan knappt bärga mig, kan Du det? Dessutom kan jag knappt vänta på, att få skåda Herren Självs, vår himmelske Kung!

Vad kommer vi att göra, sedan vi har gjort oss hemmastadda i våra nya, himmelska boningar? Uppenbarelseboken säger en del mer om Guds plan: ”Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden inte någon makt, utan de skall vara Guds och Kristi präster och regera med honom i tusen år.” Uppenbarelseboken 20:6.

Återupplivandet av de troende vid Kristi återkomst kallas för den första uppståndelsen. Skall det också bli en uppståndelse för icke-troende? Ja. Vers 5 i Uppenbarelseboken 20 berättar om den: ”Men de andra döda levde inte, förrän de tusen åren hade gått.”

Således kommer de, som har förkastat Jesus, att återuppstå efter de tusen åren. Dessa kommer att ställas inför domen och den andra döden, såsom vi kommer att se senare i det här kapitlet.

Man kan ställa sig frågan: ”Varför skall Gud vänta i tusen på, att utplåna ondskan?” Svaret är enkelt. Han kommer inte att utrota de onda, förrän hela universum i allt förstår orsaken – tills Du och jag förstår. Det är därför, som Paulus talar om en tid, när ”de heliga skall döma världen”. Första Korintierbrevet 6:2. Enligt Uppenbarelseboken 20:4, skall detta ske under de tusen åren i Himmelen.

Gud kommer att öppna böckerna för oss, och vi kommer att ha tillräckligt med tid på oss, för att få våra frågor besvarade. Frågor om sådant, som vi aldrig har förstått, såsom: Varför lät Gud spädbarnet Jenny dö? Och varför botade Han inte tant Ellen med all hennes tro?

Du vet, ofta verkar livet på den här sidan evigheten vara en enda röra – och samtidigt har Gud verkat för vårt goda. Han kommer att förklara allt för oss i Himmelen. Nu ser vi ”en gåtfull spegelbild” (Första Korintierbrevet 13:12), men då kommer vi slutligen att begripa det, som vi nu blott kan godta i tro.

Våra krävande frågor kommer att få ett svar. Frågor ställda av nyfikenhet också. Jesus sade, att allt dolt på jorden kommer att avslöjas. Se Lukasevangeliet 12:2.

Hur fängslande det skall bli, att lära sig historiens hemligheter. Hemligheter från Kreml och Vita Huset samt maffian. Faraonernas och kejsarnas samt påvarnas hemligheter.

Väl vi har anlänt till Himmelen och blickar omkring oss, kommer vi att ställas inför nya frågor. Frågor som: Var är min pastor? Varför tog han sig inte hit – jag tyckte, att han var en så gudaktig man! Vissa, som vi trodde skulle bli frälsta, kommer att saknas ovan där, och andra, som vi trodde skulle gå förlorade, kommer att bli frälsta. Såsom Jesus förutsade, kommer många av de första att bli de sista och de sista att bli de första.

Gud kommer att ta Sig tid till, att förklara allting. Vi kommer att inse, att Han har gjort allt, som varit möjligt, för att frälsa historiens samtliga själar. När vi har fått svar på alla våra frågor i Himmelen, kommer vi att vara beredda på, att bevittna de icke frälstas ödesmättade bestraffning vid slutet på de tusen åren.

Vad sker så nere på jorden under vår himmelska vistelse? Enligt Hal Lindseys *The Late Great Planet Earth*, inleder de heligas uppryckande en ”sju år lång nedräkning” till ett avgörande vid Harmagedon. Här följer Lindseys egna ord: ”När de kristna är borta [har ryckts upp], kommer Gud att visa Sig på ett särskilt sätt... inför 144 000 judiska Billy Graham, som släpps fria på den här jorden – världen kommer aldrig att uppleva en tid med dylik missionering, som

under den här perioden. De här judarna kommer att ta igen förlorad tid. De kommer att vinna störst antal omvända i hela historien.”¹

Sålunda tror tillskyndarna av det hemliga uppryckandet, att sedan Kristus har anlänt, kommer det judiska folket till sist att ta till sig Honom och föra oräkneliga andra till frälsning. Medan alla de här judarna håller på att bli omvända (enligt scenariot, som utmålas av teorin om uppryckningen), kommer onskans makter att stegra sina försök, att underminera evangeliets framsteg. Anti-Krist, en romersk diktator, kommer att nå makten inom Europeiska Ekonomiska Gemenskapens tio nationers förbund. Han undertecknar en överenskommelse om skydd för landet Israel, vilket gör det möjligt för israelerna att återuppbygga Jerusalems Tempel på tre och ett halvt år. Det påstår Lindsey.

Uppryckartroende menar, att templet knappt kommer att stå färdigt, förrän Anti-Krist bryter förbundet med judarna och avbryter tempeltjänsten. Sedan följer ytterligare tre och ett halvt år med fruktansvärd prövning under Anti-Krists grymma styre, vilket Lindsey hävdar ”kommer att få Hitlers, Maos och Stalins regimer att likna flickscouters bindande av en krans med tusenskönor i jämförelse.”²

En jättelik militär kamp kommer att utlösa Harmagedon. I sista minuten skall Kristus återvända igen till jorden med församlingen (dem, som blivit borttryckta sju år tidigare), för att döda Anti-Krist och alla ogudaktiga styrkor. Han kommer sedan att styra världen från Jerusalem.

Verkligen en imponerande teori. Men hur mycket av det här är verkligt? Hur mycket stämmer överens med Bibeln?

Låt oss minnas, vad aposteln Paulus lärde angående Anti-Krist. Han sade, att den här bedrägliga makten skulle utsätta Guds folk för prövning eller vedermöda *före* uppryckningen. Se Andra Tessalonikerbrevet 2:3.

Varenda reformator insåg, att Anti-Krist och vedermödan skulle inträffa före Kristi andra ankomst. Inte förrän Mot-Reformationen underminerat deras profetiska tro, började protestanter att tro något annat.

Kanske Du minns från förra kapitlet vår upptäckt, att de icke frälsta dödas, när Jesus kommer, för att föra de frälsta till Himmelen. Se Lukasevangeliet 17:26-37. Deras kroppar kommer att ligga kringspidda på jordytan.

Har Du insett, att en dag snart, inom loppet av några timmar, kommer den här jorden att avfolkas – inte en enda människa kommer att lämnas vid liv någonstans i världen? Vi hör de dystra förutsägelsena om, hur vår värld skulle se ut efter ett kärnvapenkrig – en bedrövlig, grå ödemark. En gammaltestamentlig profetia beskrivande vår planet efter Kristi återkomst bär slående likhet med de spöklika scener, som forskarna varnar oss för:

”Jag såg på jorden, och se, den var öde och tom, upp mot himlen och där fanns inget ljus. Jag såg på bergen, och se, de bävade och alla höjder vacklade. Jag såg mig om, och se, där fanns ingen människa och alla himlens fåglar hade flytt. Jag såg mig om, och se, det bördiga landet var en öken, alla dess städer ödelagda inför HERRENS ansikte, för hans brinnande vrede. Ty så säger HERREN: Hela landet skall bli en ödemark, men jag skall inte göra helt slut på det.” Jeremia 4:23-27.

Profeten beskriver jorden efter Kristi återkomst såsom varande formlös och tom – alldeles som i första kapitlet i Första Moseboken, innan skapelsen var fullbordad. Inget mänskligt liv återstår; även fåglarna har gett sig av. Du förstår, syndarna kommer inte att ges ett nytt tillfälle. När Kristus återvänder, har alla haft sin sista möjlighet.

Är den här dödsscenen slutkapitlet i världshistorien? Nej! Märkte Du hoppets stråle? Gud lovar: ”men jag skall inte göra helt slut på det.” Tydligt har Han fortfarande planer för den här planeten, såsom vi snart skall se.

Var kommer Satan att tillbringa de tusen åren, när jorden ligger öde? Uppenbarelseboken 20 förklarar, att Djävulen kommer att skickas i landsflykt, vara begränsad till denna jord i en ”avgrund”, utan någon att fresta. Se Uppenbarelseboken 20:1-3.

Nå, det går ej, att låsa in Satan med en bokstavlig nyckel eller hålla honom på plats med en verklig kedja, och ingen bottenlös avgrund, ingen gapande klyfta, skulle hålla honom kvar. Så vad kan det här betyda? Det är helt enkelt ett symboliskt sätt att säga, att till sist kommer Satan att hejdas. Han och hans änglar kommer att begränsas till denna jord.

I dag vandrar Satan omkring likt ett rytande lejon, på jakt efter folk att sluka med frestelser. Men sedan Jesus har anlänt, kommer varje mänsklig varelse att vara antingen död, eller på väg till Himmelen. Den store upprorsmakaren kommer inte att ha något att göra på tusen år, förutom att vanka av och an på den mörka och ödsliga jorden i de ruiner, som han har orsakat.

Dock säger Bibeln, att Djävulen på nytt kommer att släppas lös, efter sin tusenåriga pensionering. Uppenbarligen kommer han att få tillbaka sina elaka anhängare, såsom vi läser här: ”Och när de tusen åren har nått sitt slut skall Satan släppas lös ut ur sitt fängelse. Och han skall gå ut för att bedra folken vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem till striden, och deras antal är som sanden i havet.” Verserna 7, 8.

Nu händer saker och ting snabbt. Satan, lösgjord genom de förlorades uppståndelse, tar befälet över sin härskara med nyligen återupplivade rebeller. Vad händer sedan? Dramat utspelar sig i vers 9:

”De drog upp över hela jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Men eld kom ner från himlen och förtärde dem.”

Vilket scenario! Hur kom den Heliga Staden, de heligas läger, ned till marken? Befann vi oss inte uppe i Himmelen med Jesus? Det här är så otroligt, att jag inte skulle tro på det själv, om jag inte läste det i Bibeln. I Uppenbarelseboken 21:1-3 heter det:

”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud, som är smyckad för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: ’Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem.’”

Kan Du tänka Dig, hur det kommer att vara för oss, att färdas åter till jorden från Himmelriket och se den Heliga Staden sänkas ned ur skyn? Enligt den gammaltestamentlige profeten Sakarja, kommer Kristus den dagen att stå på Oljeberget, strax utanför det nutida Jerusalems ruiner. Hans fötter kommer att dela berget i en väldig slätt, på vilken det Nya Jerusalem skall vila. Se Sakarja 14:3, 4.

Du känner säkert till den här saligprisningen: ”Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket.” {Matteusevangeliet 5:3.} Men Jesus lovade också detta: ”Saliga är de ödmjuka, de skall ärva jorden.” {Vers 5.} Inte den här förgiftade, ålderstigna planeten, som vi är vana vid, utan en ny jord, ren och ofördärvad, återlöst från syndens härjningar, efter våra tusen år i Himmelen.

Väl den Heliga Staden har tagit mark på den här jorden, kommer alla, som någonsin har levat, att vara församlade inuti och eller utanför staden. Måla en bild av den här scenen i Ditt sinne. Satan jämför sin enorma här med den betydligt mindre skaran inne i staden. Numerären gynnar honom, och han stötts av historiens största militära ledare. Hitler är där, jämte djärva och skickliga generaler, som aldrig har förlorat ett slag. Satan eggas sina styrkor till ett sista, ursinnigt angrepp på Guds tron och den Heliga Staden. Den väldiga rebellarmén avancerar.

Vad händer då? Helvetet händer. ”Men eld kom ner från himlen och förtärde dem.” {Uppenbarelseboken 20:10.} Jorden blir en jättestor, kokande eldsjö. Men Guds stad bärs tryggt fram ovanpå den, liksom Noas ark gjorde på Syndafloedens vattenmassor.

Helvetet kommer att bli hett – så hett, att synd och syndare inte kommer att överleva. Men sedan lågorna har gjort sitt, kommer de att slockna. Precis som vattnet sjönk undan på Noas tid och arken kom att vila på jorden, kommer

eldsjön att avta och den Heliga Staden kommer att vila tryggt på en renad planet. Gud kommer att bringa skönhet ur askan, Han kommer att återskapa jorden lika skön, som det sedan länge förlorade Eden.

Jag skulle önska mig mera utrymme i det här kapitlet, att ta upp Dina frågor om helvetet. Om Du önskar mera information, beställ min bok *Impersonation Game*.³ Den är min gåva till Dig.

Ja, till sist kommer upproret att vara över, och aldrig komma att plåga ett lyckligt universum igen. Synden kommer att vara över, och med den död och pina och hjärtesmärta. Gud kommer att ge den pånyttfödda planeten åt Sitt folk som deras beständiga paradishem.

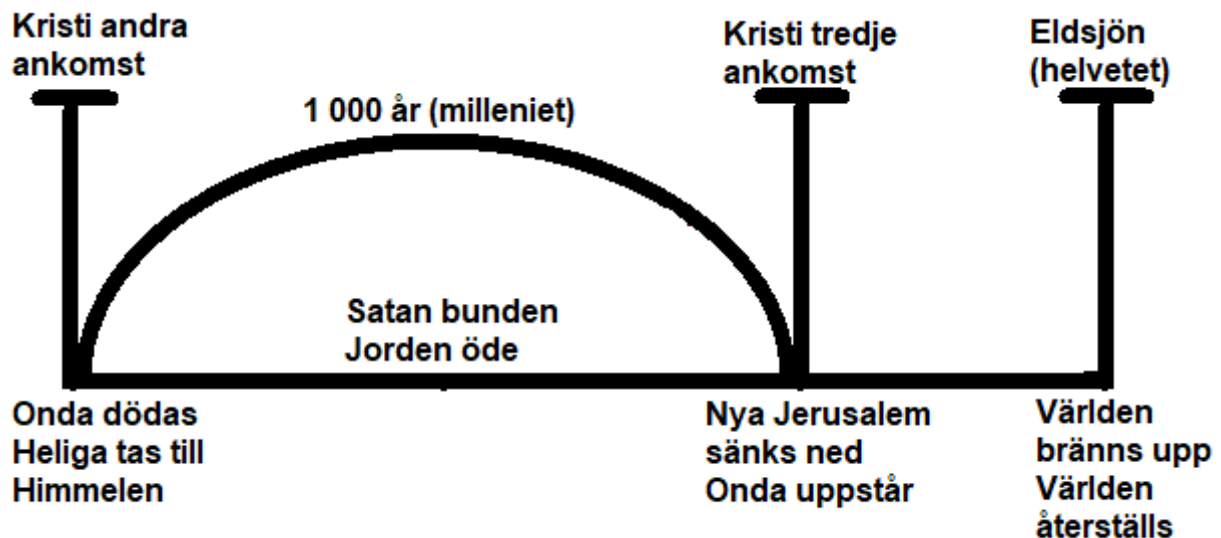
Varför skulle Gud flytta universums huvudstad från Himmelen ned till vår blygsamma planet? Jo, för att vi är Hans särskilda folk. Så älskade Gud världen, att Han utgav Sin älskade Son åt oss. Jesus var inget lån, utan en gåva, och Han tillhör oss fortfarande i dag. Vår Frälsare kommer för alltid att vara en i den mänskliga familjen, vår Broder lika väl som vår Herre!

Och Jerusalem, där Jesus led och dog för våra synder, kommer att vara platsen för Gud eviga tron. Genom tidsåldrar utan slut kommer universums invånare att tillbe med oss vid platsen för vår frälsning.

Där vill jag vara, gör inte Du det!

Oavsett om Du inser det eller ej, avgör Du i detta ögonblick Ditt eviga öde. När elden faller, behöver Du inte stå fastnitad utanför den Heliga Staden tillsammans med Djävulen och de dömda. Du kan vara trygg på insidan med Herren Jesus Kristus!

Varför inte överlämna Ditt liv till Hans vilja just i detta ögonblick? Sätt Din lit till Hans frälsning, så kommer Du att få del av Guds nya tidsålder på planeten jorden.



1. Lindsey: *Planet Earth*, sid. 99, 100.

2. *Samma*, s. 99.

3. Skriv till: It Is Written, P. O. Box 1000, Thousand Oaks, CA 91360. {Ny adress: It Is Written, P.O. Box 6, Chattanooga, TN 37401-0006. Hemsida: itiswritten.com För Vandemans böcker, googla! Övers. anm.}

Kapitel 8. Harmagedon förfalskas

Harmagedon! Ordet sänder rysningar längs ryggraden, själva omnämmandet skickar gnistor av skräckfylld spekulation åt alla håll. Känner egentligen någon till, vad som kommer att ske under avgörandet vid Harmagedon? Tredje Världskriget, måhända?

En dryg vecka efter president Carters installering 1977, beslöt hans assistent för nationens säkerhet sig för, att göra ett prov. Han hade upplysts om planer, för att låta presidenten undfly ett angrepp på Washington. Alltså stegade Brzezinski in hos den ansvarige. Med ett leende frågade han, om han verkligen skulle kunna sätta presidenten i säkerhet, innan missilerna började att regna ned.

”Ja, herrn”, svarade mannen. ”Det är därför, som jag är här.”

”Har det här övats?” Brzezinski ville veta.

”Naturligtvis”, försäkrade tjänstemannen honom stolt. ”Vi provar systemet fortlöpande.”

”Vad bra, för presidenten har gett mig i uppdrag, att göra just det.” Brzezinski drog upp vänstra skjortärmen och tryckte på en knapp på sin klocka. ”Låtsas, att jag är presidenten. Låtsas, att larmet har gått. För mig i säkerhet.”

”Nu?”, stammade tjänstemannen.

”Nu!” Brzezinski tryckte åter på knappen, och sekunderna började att flyga i väg.

Den ansvarige protesterade. ”Ni kan inte mena nu. Det är mörkt. Det snöar. Det –”

Han avbröts av ett ögonkast, som gjorde honom mållös. Han babblade i rask följd en rad order i telefonen.

Sedan rusade Brzezinski ut på Vita Husets bakre gräsmatta, för att borda räddningshelikoptern. På vägen dit grabbade han tag i en sekreterare, som skulle få spela rollen som rikets första dam.

Helikoptern borde ha varit startberedd, men tre dyrbara minuter försvann i väntan. Fem minuter. Till sist landade den, för att få i väg dem.

Då de slutligen befann sig i luften, satte Brzezinski i gång med, att prova kommunikationen. ”Anropa ÖB”, befallde han. Och besättningsmannen ringde upp växeln i Vita Huset.

”Det där kan Du avsluta. Om det här verkligen vore en attack, skulle växeln vara utslagen vid det här laget.”

Så här fortsatte det. Det tog dubbelt så länge, som beräknat, att nå fram till det stora jetplan, som skulle ila presidenten i trygghet. Känd som Domedagsplanet, står denna i detalj förändrade 747:a alltid startklar, redo för luftfärd inom tre minuter. Den var inte redo.

En sak till. Det här enkla provet kunde lätt ha blivit herr Brzezinskis sista flygtur. Ty den ansvarige blev så nervös och virrig, att han försummade, att larma vakterna hos Secret Service. Det var nära, att de hade skjutit ned flykthelikoptern som inkräktare.

Tidningsartikeln, som jag hämtade berättelsen från, bar rubriken ”I lagom fart till Harmagedon”.

Vad än Harmagedon verkligen är, tycks det mig, att vi inte är riktigt beredda på det ännu. Ändå är vi som besatta av, att veta mesta möjliga om jordens avslutande kris. Bara sådan nyfikenhet kan förklara den utomordentliga försäljningssiffran för *The Late Great Planet Earth*.

Låt oss skärskåda ritningen för Harmagedon, som har lanserats av författaren Hal Lindsey. Han föreställer sig en dramatisk serie händelser inbegripande sammansvärjningar, förräderi och fullt krig mellan världens stormakter.

Allt börjar tre och ett halvt år efter ”uppryckandet”, när Anti-Krist förmodas bryta sitt förbund med judarna. Han avbryter tempeltjänsten i Jerusalem och hejdar offrandet av djur (vilket han säger har återinförts). Lindsey kallar detta för ”förödelsens styggelse”, som utlöser nödens stora tid och krattar manegen för Harmagedon.

Nästa steg mot Domedagen tas, när en arabisk-afrikansk här angriper Israel. Plötsligt förråder Sovjetunionen sina arabiska allierade och inleder sin egen invasion av Mellersta Östern. I enlighet med Lindseys scenario, kommer ryssarna att framgångsrikt ta kontrollen över hela området.

Nu tättnar verkligen intrigen. Anti-Krist samlar snabbt ihop en armé från Europeiska Ekonomiska Gemenskapens allians och Röda Kina, ja, kanske även Förenta Staterna ansluter sig. Denna enorma härskara gör det möjligt för Anti-Krist, att avsluta Sovjets ockupation av Israel.

Lindsey säger, att den fullständiga utplåningen av de arabisk-afrikanska och sovjetiska arméerna kommer att innebära, att bara två väldiga makter kommer att brottas om världens behärskning: ”den västerländska civilisationens samlade styrkor under den romerske diktatorns anförarskap [Anti-Krist] och Österlandets månghövdade horder, som antagligen står förenade under Röda Kinas krigsmaskin.”¹

Till sist, enligt Lindseys förutskickelse, kommer dessa två makter att kämpa om herraväldet över världen. Slagfältet kommer att utgöras av Megiddoslätten i norra Israel. Vid kulmen på kriget vid Harmagedon återvänder Kristus med Sina heliga, för att utplåna alla ogudaktiga och inrätta Sitt rike i Jerusalem, för att styra världen.

Andlös spänning och ränker! Blir Du klok på det här? Bibelns undervisning på den här punkten är förstås det verkligt väsentliga, tycker Du inte?

Jag känner starka tvivel rörande Lindseys scenario i *The Late Great Planet Earth*. För det första godtar jag inte hans förutsägelse, att ”Förenta Staterna kommer att upphöra att vara Västs ledare och antagligen kommer att på något sätt bli en del av Europas nya maktsfär.”²

Bibelns profetior lär ut något helt annat. Uppenbarelsboken varslar om en mäktig roll för Förenta Staterna, när världen förs in i jordens sista kris. För vidare studium om Amerika i profetian, bör Du läsa kapitlet ”Bloodstained Stars and Stripes” i min bok *The Rise and Fall of Antichrist*.

Jag motsätter mig *The Late Great Planet Earth* också av andra orsaker, varav en del redan har belysts på dessa sidor. Inget oroar mig mera, än uppryckningsanhängarnas undervisning om ett återbyggt judiskt tempel i Jerusalem som knutpunkt för andlig väckelse. Lindsey säger, att den judiska gudstjänsten skall återinföras enligt Moselagen, med frambärande av offer.³

Men säg mig – skulle inte detta tävla med Golgata och förneka vår Herre Jesu Kristi frälsande offer? Tänk på, att i Jesu dödsögonblick revs förhänget i templet itu, symboliserande slutet för den judiska tempeltjänsten och dess offer. En återställelse av dessa djuroffer skulle trotsa det, som Kristus har åstadkommit som Guds Lamm. Och för det har vi ett ord: Nämligen hädelse.

Allt, som konkurrerar med Kristi fullbordade offer, kommer från Satan, så *vad skulle vara så illa med, att Anti-Krist skulle stoppa dessa hädiska djuroffer? Han skulle göra Kristi sak en tjänst!*

Jag tror, att Du håller med om, att vi här ställer viktiga frågor – frågor, som djupt berör alla, som sätter värde på Golgata som det fullständiga och enda offret för synd.

Kommer Du ihåg Daniels profetia förutsägande Jesu gärning på korset? Daniel sade: ”skall han avskaffa slaktoffer och matoffer.” Danielsboken 9:27. *Läran om det hemliga uppryckandet stjäl dessa vackra ord från Kristus och skänker dem åt Anti-Krist!*

Jag använder ogärna starka uttryck, så var snäll och inse, att samvetet tvingar följande ur mig: Det är inget annat, än hädelse, att lyfta ut Jesus ur Danielsboken 9:27 och ersätta Honom med Anti-Krist. *Härmed återupplivas den sorgligaste läran hos den medeltida Mot-Reformationen och undermineras sann kristen tro till det yttersta.*

Jo, jag vet, att anhängarna av uppryckandet litar på Jesu blod för sin frälsning, så varför hoppas de på och ber de om Jerusalems tempels återuppförande, där de förväntar sig offrandet av djur på dess altare? Hur kan de betrakta sådant avguderi som andlig väckelse? I fall Anti-Krist skulle angripa ett återbyggt tempel i Jerusalem och sätta stopp för dess hädiska offer, som förnekade vår Herres död på Golgata, skulle äkta kristna behöva kalla detta för förödelsens *välsignelse*, inte för förödelsens *styggelse*!

Tänk på den saken.

År 1967, under Sexdagarskriget, återerövrade israelerna det gamla Jerusalem. General Moshe Dayan marscherade till Klagomuren vid det gamla templet och tillkännagav: ”Vi har återvänt till den heligaste av våra heliga platser, för att aldrig lämna den igen.”⁴

De återvände till sin heliga plats, men har de återvänt till sin Messias? Olyckligtvis har de ej gjort det. De avfärdar fortsatt Guds nåds förbund. Så hur kommer det sig, att de betraktar sig som Guds utvalda folk? Bibeln säger tydligt: ”Om ni nu tillhör honom {Kristus} är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.” Galaterbrevet 3:29.

Upplysta Bibelforskare känner till, att Gamla Testamentet inte helt och hållet kretsar kring *Israel*, utan kring *Messias*. Nya Testamentet leder oss bort från alla jordiska tempel till Himmelens helgedom, där Jesus går i förbön för oss: ”Detta är en huvudpunkt i vad vi säger: Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen och som tjänar i helgedomen, det sanna tabernaklet som Herren själv har rest och inte någon människa.” Hebréerbrevet 8:1, 2.

Du förstår, det sanna templet är i Himmelriket nu. Herren byggde det, inte människan. Vad vi må uppföra här nere, skulle vara ett oäkta tempel, och allt, som skulle förhårliga människors verk, genom att ära ett dylikt falskt tempel, måste vara en lögnaktig lära.

Inget kunde vara tydligare, än detta: Den sanna profetian hänvisar oss uppåt till Himmelens tempel i det Nya Jerusalem, men den falska profetian hänvisar oss nedåt till ett jordiskt tempel i det gamla Jerusalem.

Allt det här pratet om, att återuppföra det judiska templet här nere – gör inte det, att vi bereder oss på ett falskt Harmagedon? Jesus varnade för falska profeter med sina falska förutsägelser om Hans ankomst. Kan all den uppmärksamhet, som visas Israel, vara en dimridå från fienden, för att avleda uppriktiga kristna från Harmagedons egentliga stridsfrågor?

Här ställer jag bara frågor, men det kanske skulle intressera Dig att veta, att mycket av det, som uppryckarna lär om Jerusalem, bara är återbruk av sådant, som falska profeter lärde ut på Gamla Testamentets tid. Sex hundra år före Kristus förutsade Guds budbärare Jeremia, att det obotfärdiga Jerusalem skulle falla offer för Babylon, medan Hananja, en populär religionslärare, motsatte sig Himmelens varning om undergång. Den falske profeten försäkrade det upproriska folket, att de inte hade något att oroa sig för – Gud hade redan lovat genom Jesaja, att Han skulle välsigna Jerusalem, och löftet måste hållas, oavsett om nationen ångrade sina synder eller ej.

Martin Buber, en nutida judisk teolog, förmedlar en intressant insikt om läget strax före Babylons invasion: ”De falska profeterna populariserade uteslutande löftet hos Jesajas budskap, de struntade i villkoret hörande till varje profetiskt budskap om frälsning; de ändrade på det säkra löftet till ett Israel, som skulle troget uppfylla sitt kall till ett villkorslöst löfte om trygghet för all framtid.”

Med andra ord insisterade falska profeter på Gamla Testamentets tid, att Gud skulle komma att uppfylla Sitt förbund, hur än Hans folk uppförde sig. Hör vi genljudet av samma undervisning i dag?

Jeremia var noga med, att tillrättavisa de falska profeterna: ”Om och om igen säger de till dem som föraktar mig: ’HERREN har sagt: Det skall gå er väl.’ Och till var och en som följer sitt hårda hjärta säger de: ’Ingen olycka skall drabba er.’” Jeremia 23:17.

Guds illa sedde profet varnade så folket: ”Dina profeters syner var falska och dåraktiga. De uppenbarade inte din missgärning för dig för att göra slut på din fångenskap. De budskap de förkunnade för dig var falska och förförande.” Klagovisorna 2:14.

Så vad utgjorde skillnaden mellan sant och falskt profeterande i Israels historia? Äkta profeter betonade, att folket måste ångra sina synder, för att åtnjuta förbundets välsignelser. Lögnaktiga profeter lärde, att Gud skulle komma att välsigna Jerusalem under alla omständigheter.

Historien upprepade sig på Nya Testamentets tid. Strax för Jerusalems Förstöring år 70, dök det upp nya lögnprofeter, som lovade judarna befrielse från fiendeangrepp. Josephus, den judiske historikern, redogjorde för, att falska budbärare uppmuntrade till förmätn patriotism – ända till det sista, ödesdigra ögonblick, då den romerska hären stormade Jerusalem. De obotfärdiga medborgarna gick under med sina falska profeter.

Jesus manade församlingen, att överge den dömda staden Jerusalem. Vi skulle göra klokt i, att ta till oss vår Herres råd i dag och fly från falska profetior om Jerusalem.

Missriktad tro på Jerusalem medförde undergång 605 f.Kr. och igen år 70 e.Kr. Kommer det att upprepas i våra dagar? Något att nogsamt överväga.

Nå, vad menar Bibeln med judarnas återsamlade till Jerusalem? Svaret är lätt att hitta, när vi ställer en till fråga: Varifrån kommer Guds folk ut, när de återvänder till Israel? *De kommer ut ur Babylon!* Här har vi nyckeln till, att förstå sluttidens bibliska profetior: Guds folk återvändo till Jerusalem måste kopplas till Uppenbarelsebokens slutvarning: ”Fallet, fallet är det stora Babylon!... ’Gå ut från henne, mitt folk’”. Uppenbarelseboken 18:2-4.

Ser Du, då gammaltestamentliga profeter talade om, att återvända till Jerusalem, talade de till Guds folk, som satt fångna i Babylon. De landsförvisade judarna måste lämna Babylon, för att återvända till Jerusalem.

Vad innebär det för oss i dag, att ”komma ut ur Babylon”? Staden finns ju inte längre. Besök den forntida platsen i Irak, som jag har gjort, så kommer Du bara att finna en ruinhög.

Sålunda kan inte Guds syftande på det moderna Babylon avse en bokstavlig stad. Finns det någon andlig tillämpning på Babylon nu?

Här har vi något intressant, något med stor betydelse: Reformatorerna, utan undantag, lärde ut, att Babylon i Uppenbarelseboken står för den fallna kristenheten – kyrkan, som hade lämnat därhän tron tillhörig sina grundare under första århundradet.

Hade de rätt? Representerar Babylon en fördärvad kristenhet, som överger sanningen till förmån för falska läror? Tyvärr måste vi medge, att många kyrkor i dag har förlorat reformatorens profetiska tro. Många protestanter har lagt sig till med Mot-Reformationens lögn, vilka deras egna grundare fördömde som Babylons trosspunkter.

Att lämna Babylon innebär således för oss, att ersätta dylika osanningar med sanningen, att överge varje tanke på, att Gud nåds förbund skulle gynna det judiska folket utan Jesu blod.

Att återvända till Jerusalem nu innebär, att i tro vänta ”på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat” – det Nya Jerusalem i Himmelen. Hebréerbrevet 11:10. Observera, att Gud har byggt den himmelska staden, inte en icke troende judisk arkitekt i det gamla Jerusalem. Vårt hopp knyts ej till ”det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder.” Galaterbrevet 4:25, 26.

Alltså måste vi blicka ovanför oss mot det Nya Jerusalem, där Jesus går i förbön för oss som vår Överstepräst i Himmels tempel. Vi måste förlita oss på Honom allena som vår Frälsare, vår Herre och vår Kommande Konung!

Med tanke på allt detta, kan vi nu förstå Slaget vid Harmagedon.

Endast en gång nämner vår Bibel ordet, i Uppenbarelseboken: ”De är ondskefulla andar som gör tecken, och de beger sig ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag... Och de samlade dem på den plats som på hebreiska heter Harmagedon.” Uppenbarelseboken 16:14-16.

Denna strid ”på Guds, den Allsmäktiges, stora dag” utgör jordens avslutande konflikt. Mer, än mänskliga styrkor kommer att strida – Guds och Satans andliga härar kommer att slåss. Se Uppenbarelseboken 17:14. I och med Harmagedon kulminerar den stora striden mellan gott och ont.

Var kommer slaget att stå? Historien talar inte om någon plats benämnd Harmagedon, men Bibeln ger oss några ledtrådar. Texten säger, att ordet *Harmagedon* härstammar från hebréiskan. På det språket består ordet av *har*, som betyder ”berg”, och *mageddon*, som går att koppla till Megiddo. Alltså går Harmagedon att tolka som ”berg i Megiddo”.

Berget i Megiddo – här är en ledtråd, som vi kan använda. På Gamla Testamentets tid var Megiddo en liten men viktig fästningsstad norr om Jerusalem nära slätten i Esdraelon. Slätten själv kallas på ett ställe i Skriften för Megiddos slätt. Det här kan tyckas vara en logisk plats för krigföring, men sedan drar vi oss till minnes, att Harmagedon inte omfattar en slätt, utan ett berg.

Vi måste finna Megiddos *berg* – ett berg med bestämd andlig innebörd för Himmels arméer.

Ett besök på det forntida Megiddos plats kanske hjälper oss, att förstå Harmagedon. Vi kör österut från staden Haifa vid Medelhavet och följer krönet på Karmelberget. Efter att ha passerat nordöstra krönet på Karmel, hittar vi den forntida stadens ruiner. Över landskapet i Megiddo tornar Karmelberget upp sig. Kanske löser Karmelberget upp vår knut. Står det för Megiddoberget, scenen för Harmagedon? Inträffade det något på Karmel, som kan bidra till vår förståelse av Harmagedon?

För länge sedan inträffade det ett dramatiskt avgörande på Karmelberget mellan Gud och Hans fiender. Profeten Elia kallade folket, att samlas på berget. Han uppmanade dem, att döma mellan sann och falsk tillbedjan. Lyssna till hans livliga vädjan: ”Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.” Första Konungaboken 18:21.

Gud vann en betydande seger den dagen på Karmel. Han besegrade fienderna till Sitt förbund, såsom Han ånyo kommer att göra en gång för alla vid Harmagedon.

The *New International Commentary on the New Testament* förklarar: ”Har-Magedon är en symbol på det slutliga störtandet av alla onskans makter genom Guds makt och kraft... Gud kommer att avgå med segern och ta med sig alla, som har satt sin tro till honom.”⁵

Nu förstår vi alltså Harmagedon. Det är ett avgörande mellan sanning och lögn, trohet mot Gud eller mot onskans krafter. Även om det säkert kommer att inträffa ödeläggande slag mellan jordens härar, är det förhärskande ämnet i Skriften, att Harmagedon utgör en andlig strid.

Och Harmagedon innefattar varje mänsklig varelse personligen. Vi ställs alla inför den utmanande frågan: ”Hur länge tänker Ni halta mellan två åsikter?” Tänker vi avlägsna oss från Babylons falsarier och lyda Guds nåds förbund? Kommer vi att höra till de heliga, som ”håller fast vid Guds bud och tron på Jesus”? Uppenbarelseboken 14:12.

Ja, vi alla har en roll att spela vid Harmagedon. När Gud betvingar ondskans makter, kan vi segra med Honom! Uppenbarelseboken försäkrar oss, att de heliga segerrikt kommer att ”sjung{a} Moses, Guds tjänares, sång och sången till Lammet”. Uppenbarelseboken 15:3.

Moses sång och sången till Lammet! Vad kan det tänkas vara?

Kommer Du ihåg, hur Gud befriade Mose och israeliterna vid deras envig med Farao, under sitt Harmagedon med dess prövning och dess plågor? Vi kommer också att gå igenom prövning under jordens sista kris. Det kommer ”en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då människor blev till, ända till den tiden. Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.” Danielsboken 12:1.

Pris ske Gud, Han kommer att befria oss, liksom Han räddade Mose och israeliterna för länge sedan. Vi kommer att klara oss igenom nödens tid tack vare Lammets blod – Jesu Kristi blod på våra hjärtans dörrposter.

Tänk Dig, hur spännande det kommer att vara i Himmelen, att stå framför Guds tron med de heliga, den väldiga mängd, som inte kan räknas. Iförda vita dräkter och hållande i segerns palmer, kommer vi att brista ut i jublande sång: ”Frälsningen tillhör vår Gud,... och Lammet.” Uppenbarelseboken 7:10.

Jag vill sjunga Moses sång och sången till Lammet, vill inte Du det också? Det kommer att vara värt allt, som kan komma att krävas, för att vi skall ta oss ut ur Babylon. Himmelen kommer att mer, än uppfylla våra högsta önskningar!

Tänk Dig dagen, när Herren Jesus Kristus kommer igenom skyn i öster. Tänk på den om och om igen. Låt detta bli något för Dig att leva för. Finns det något mera spännande att fundera på?

Först ser vi ett litet, mörkt moln. Vi tittar på, allt medan det närmar sig mera och mera, tills det är vitt och bara strålar. Ett moln, som vi aldrig förut har skådat – ett moln med änglar, oräkneliga änglar. Vi hör ett ljud olikt alla andra ljud vi någon gång har hört – ljudet från en basun, som genljuder jorden runt. Sedan en röst som ingen annan vi har hört tidigare. Det är Herrens röst, som kallar de döda till liv.

Jorden darrar. Gravar öppnas. Överallt bär änglar små barn till deras föräldrars ivrigt utsträckta armar. Älskade personer, som döden länge har hållit åtskilda, återförenas under jubel, för att aldrig mera skiljas! Och sedan, tillsammans med de uppståndna, lyfts vi, som har väntat under jordens långa natt, upp i änglarnas rymdskepp för färden till vårt himmelska hem.

Där vill jag vara, och vet att Du också vill! Måtte Gud göra oss redo för den stora dagen.

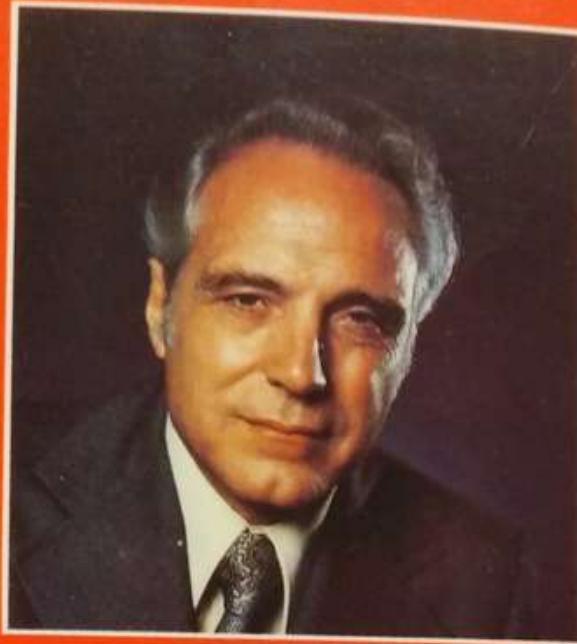
1. Lindsey: *Planet Earth*, s. 151.

2. *Samma*, s. 84.

3. *Samma*, s. 46.

4. *Samma*, s. 45.

5. *The Book of Revelation: New International Commentary on the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1977), s. 302. Anförnt i Hans K. LaRondelle: *Chariots of Salvation* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1987), s. 123.



George E. Vandeman has served as the director and speaker of the "It Is Written" television series for more than thirty years.

Other books by George Vandeman

Happiness Wall to Wall
Destination Life

Hammers in the Fire
Coping Isn't Enough
Planet in Rebellion
Papa, Are You Going
to Die?

FaithLift

Sail Your Own Seas

The Day the Cat Jumped

How to Live With a Tiger

The Telltale Connection

How to Burn Your Candle

The Impersonation Game

Tying Down the Sun

The Stuff of Survival

Showdown in the
Middle East

Lady, I'm Tired Too

The Cry of a Lonely Planet

The Book That Would Not
Go Away

How to Escape an Affair

When Wounds Won't Heal

The AIDS Connection

The Rise and Fall of
Antichrist

The Other Side of Grief

Blood Relative

What I Like About . . .

The Big Earthquake